

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Hű maradok

Újrakezdeni
Megélni a mót
Teréz anyánál
Várva várt gyermek
Mária, égi Édesanyám!
Növekedjen a szeretetünk

2016/3

Boldogok...

(Ismeretlen szerzőtől)

Boldogok, akik megértőek, amikor
botladozik lábam, elernyed a karom.

Boldogok, akik észreveszik,
hogy meg kell erőltetnem a fülem,
amikor hozzám beszélnek.

Boldogok, akik tudják azt is,
szemem zavarossá válik és elhomályosul,
s hogy gondolataim lusták, csak lassan
követik a hozzám szólók szavait.

Boldogok, akik barátságosan
mosolyognak rám és van idejük arra,
hogy kicsit elbeszélgessenek velem.

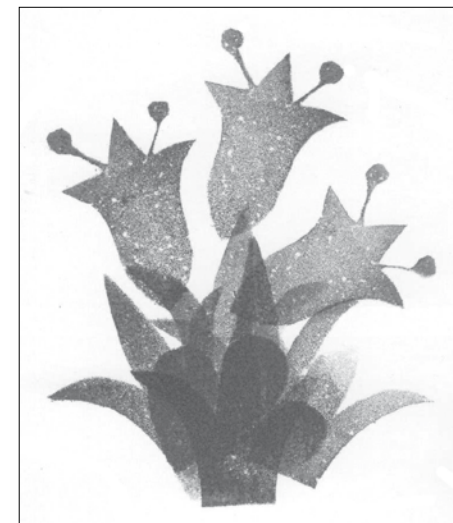

Boldogok, akik sohasem torkollnak
le azzal, hogy „ezt a történetet már
kétszer elmesélte...”

Boldogok, akik eszembe juttatják
a régi szép emlékeket.

Boldogok, akik éreztetik velem,
hogy szeretnek, hogy még megbecsülnek,
és azt hogy nem maradtam magamra.

Boldogok, akik hátralevő napjaimat
jóságukkal könnyebbé teszik,
hogy derűsebben készülhessek
az **ÖRÖK ÉLETRE**.

Fiataljaink

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	7
Kentenich atya	32
Pápára figyelünk	35
Adjátok tovább!	37
Nyári emlékek	40
Férfi szemmel	42
Pároknak, jegyeseknek	44
Kincsesláda	46
Koronázás	47
Oázis konyha	50
Van/Nincs boruk!	52
Gyerekszaj	53
Hírek/Gólyahír	54
Fiatalok Oázisa	55

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Soproni Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Pécsi Régió** követi.
A következő Oázis központi témája
az **imádság** lesz.

Lapzárta: **2016. december 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címmel!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2016. november, XXVI. évf. 3. (83.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Czigányik Anna és Zsolt, Fleischer Zoli és Andi, Guld Péter, Hegedűs Csaba, Hodován Margit, Horváth Attila és Teca, Horváth Péter és Judit, Jáksó Péter és Krisztina, Kentenich atya, Koós Ádám és Judit, Kovács Filoména, Lázár Ádám és Sonja, Mészáros Zsuzsa, Mihálykó András, Nádudvari Rita, Németh Zoltán és Nóra, Oláh István és Éva, Oroszi Juli, Ozsvári Imri, Palásthy Bea, Palásthy Gergely, Perei Nóra, Petrekovich-Perjés Borbála, Radnai Kinga, Ramocsai Marinka, Rákóczy Laci és Magdi, Sallainé Karikó Éva, Szabó Ildikó, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márti, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Löw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri, Tang Mei Tímea
- Címlapfotó: Kuslits Levente és Zsófi • Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Tilmann atya: A házastársi hűségről

Tudják, hogy a házastársi hűség ma-napság nagy probléma. A társadalomban az az elterjedt tudat él, hogy a házastársak egymástól bármikor elválhatnak. Jönnek-mennek a házasságban. Ezért az embereknek ma már nem az van a tudatukban, hogy a válás lehetetlen.

Olyan korban élünk, amikor minden össze van kuszálódva. Korábban sokkal könnyebb volt a házastársaknak hűségnek maradniuk. Házasságon kívüli kapcsolat egyáltalán szóba sem jöhetett. Ezért el sem kezdték. Ma sokkal könnyebben játszik az ember egy házasságon kívüli kapcsolattal.

Isten meg akar ajándékozni bennünket azzal a kegyelemmel, hogy hűek tudjunk maradni. Rajtunk keresztül pedig sok más embernek meg akarja ezt a kegyelmet adni. Ezért küldi a nehézségeket. Ezért. Ezt tudjuk, barátaim. „És ne vígy minket kísértésbe” – mondja Jézus. Jézus tudja, hogy az Atya szeret minket a kísértésben is. Isten azt szeretné, hogy a kor problémáit oldjuk meg a saját életünkben. Szeretné, hogy megmutassuk, képesek vagyunk hűek maradni akkor is, amikor nehézségekkel küzdünk. Ez pedig lehetséges.

A Jóisten vezet minket a nehézségeinkben, és kivezet minket a nehézségeinkből.

Természetes, hogy egy másik személy megtetszhet nekem. Ez normális. Ez a Jóisten ajándéka. De!

Az első: mindig úgy viselkedem, hogy fényképezni lehessen. Jó?

A második: mindig úgy beszéljek, hogy a szavaim bekerülhessenek az újságba. Lefényképezhető, kinyomtatható.

Harmadik: nem álmodozom az együttlétről. Ez nem rossz, hanem butaság. Ezekben a dolgokban a butaság rosszabb, mint a rosszaság. Mert nem rosszak vagyunk, hanem buták. Ebben a szobában senki sem rossz. Nem álmodozom az együttlétről! Kérem szépen! Barátaim! Fontos! Nem a bűnről beszélek, hanem a butaságról. Jó?

Azt nem lehet. Pont. Fényképezhető lesz ez a szimpátia. Szabad. De fényképezhető szimpátia, kinyomtatható szimpátia, és harmadszor: álmodozás nélküli szimpátia. És minden a Jóisten ajándéka. Amikor találkozunk valahol egy emberrel, akit szeretünk, az mindig a Jóisten ajándéka.

Kentenich atya nagyon józan beállítottaságú ember volt. Egyszer azt mondta: a schönstatti családok ne legyenek állandóan együtt. Mert ezáltal akár bele is bolondulhatnak egymásba. Észre sem veszem – a többiek már mind észreveték –, hogy mindig más irányba nézek, és nem a saját feleségemre, s már nem ő a királynő, hanem egy másik. Ezért szeretem a családcsoportot olyan nagyon. – Gyerünk le a földre! – Van, hogy egy-egy asszony is elkezd álmodozni: „micsoda férfi! Olyan okos és jószág! Nem mint az enyém... És kedves, igazán kedves... Olyan jó, és beszélgetni vele...” – Barátom!! Ha tudni akarják, hogy egy férj

Újrakezdeni

milyen valójában – hogy ez az eszményi kép milyen buta kép –, akkor azt nézzék meg, hogyan viselkedik a feleségével. – Ez az élet. Nagyon sok butaság létezik. És néha a butaság veszélyessé válik. Ez nem gonoszság, nem rosszaság, nem önzés... ez butaság. (Kislányom, buta kis leányom...) Ez az élet. És akkor mondjuk saját magunknak is: buta kislány! És egy kicsit nevéssünk. De ez nem nagyon szép.

Van egy közbelső terület, ahol nem vétünk ugyan a hűség ellen, de elhagyjuk a társunkat. Mit csináljunk ilyenkor? Természetesen csalódunk a társunkban. Azért, mert a társunkat közel éljük meg. A másikat meg a távolban. A távolban nem nehéz jónak lenni, szépnek lenni. Igazán nem nehéz, mert az távol van. Holnapután és még sokszor találkozunk, és holnapután megint feltölt ez a kapcsolat.

Mit csináljunk ilyenkor? Tehát csalódtunk a társunkban. Mi lehet ennek az oka? Isten arra szeretne figyelmeztetni bennünket, hogy szövetségünkben ő a harmadik, és most szeretné, ha növekedne a szeretetünk, hogy ne csak magunkat keressük, hanem a társunkat is. Akkor növekszünk, amikor nehezzé válik a szeretet. Úgy, ahogy Jézus és az Atya között növekedett a szeretet. A 12 éves Jézus a templomban egészen lelkesedett az Atyáért. De másik Jézus volt a kereszten: „Atyám, kezdedbe ajánlom lelkemet.” Akkor is szeretlek, ha keresztre feszítesz. Ez egy másik Jézus volt, egy nagyobb. És ez egy nagyobb szeretet volt. És az a fontos, hogy az növekszik. Ezért küldi a Jóisten a nehézségeket. Ez nem baj. Ha ezek a nehézségek nem jönnek, akkor azt kell hinnünk, hogy a Jóisten elfelejtett

bennünket. Nagyon sok szent hitte azt, mikor sokáig nem volt nehézsége, hogy a Jóisten elfelejtette. De ha jól látom, a Jóisten Önöket nem felejtette el.

Az első volt a csalódás. A második az, hogy akkor szerelmesek leszünk valaki másba. Itt van valaki, aki megragad, lenyűgöz bennünket. Ez egészen természetes.

Mit csinálunk? A Jóistent látjuk a mögött az ember mögött, akibe beleszerettünk. És beszélünk a Jóistennel erről. Köszönetet mondunk Neki, mert az ilyen találkozás a Jóisten ajándéka. Fölfedezzük a Jóistent, és beszélünk vele. Ez az első.

A második: ezt az ajándékot mindjárt visszaadjuk Neki. Ez azt jelenti, hogy az Istennel való beszélgetés keretében marad az egész. Tehát visszaadjuk az Istennek az Ő ajándékát. És ez egy kis áldozat. (Nagy áldozat.) És a szívünk minden erejével a társunkhoz fordulunk, mert Isten azt mondja: „Menj haza, mert szüksége van rád.” Ez szép dolog.

Tehát az első, hogy amikor beleszeretem valakibe, akkor beszélgetek a Jóistennel. Jó vagy, Istenem, köszönöm szépen. De visszaadom őt neked. És akkor Istennel együtt megyek az igazi társamhoz, és szeretem őt. Jó! Ez egy egészen egyszerű életfolyamat. Fölfedezem a Jóistent, és szeretettel beszélgetek vele. Egy kis áldozatot hozok, és teszem azt, amit a Jóisten akar tőlem. De nem álmodozom a másiktól hosszú ideig.

És még egy nagyon fontos: nem játszunk! Ha játszadózunk, akkor nagyon sok elvész abból, amit a Jóisten nekünk akart ajándékozni.

(Részletek Tilmann atya előadásaiból, szerkesztett változat.)

A mi történetünk is szokásosan kezdődött, „rózsaszín felhővel”, mint sokunknak. Mindketten „gyakorló katolikus” családból származunk, bár mindkettőnk szüleinél volt válás. Mi is rendszeresen templomba jártunk, mindkettőnknek volt diplomája, állása... Megismerkedtünk, és rövidesen összeházasodtunk. Szüleink támogatásának „köszönhetően” (utólag végiggondolva ez mégsem segített) volt lakásunk, autónk... Rövidesen születtek a gyerekek, én éltem a boldog kisgyermekes anyuka életét (játszóter, baba-mama klub a templomban, tücsökgzene...), férjem meg dolgozott több műszakban...

Azán lassan kezdődtek a problémák, és mi egyre távolodtunk egymástól, végül férjem megismerkedett egy lánnyal, akivel elhatározták, hogy új életet

kezdenek, külföldön. Én nem hittem el, hogy velem/velünk ilyen megtörténhet, napokig tartott, míg fel tudtam fogni. Mindketten azt gondoltuk (még akkor is), hogy egyházi válás nincs, mert amit Isten egybekötött, azt ember szét nem választhatja... De mégis, ő külföldön keresett állást és boldogságot. Nekem a szüleim elváltak, anyukámmal és nevelőpapámmal nőttem fel. Talán ezek a tapasztalatok (bár nevelőpapámat nagyon tisztelem, csodálatos ember) segítettek abban, hogy ne rakjam ki férjemet. Azt hittem, hogy ez csak átmenet. Eleinte nem is mondtam/mondtuk el senkinek, ugyanúgy éltünk, mint előtte, férjem templomba nem jött el már. Sok erőt kaptam egy családtól, akik akkortájt tudták meg, hogy „pocaklakójuk” beteg. Őket láttam, hogy milyen szeretettel fogadják el a megpróbáltatásokat, milyen „imahadjárator” folytatnak érte. Az ő problémájuk mellett az enyém (szép, okos, ügyes gyermekek) eltörpült. Mellettük kezdtem el imádkozni, hinni valahogy másképp.

Persze közben férjem elköltözött, havonta párszor jött haza hétvégén. Ilyenkor nem volt hova mennie, így nálunk volt, ott tudott csak találkozni a gyerekekkel. Saját tapasztalatom miatt fontosnak tartottam, hogy amennyire lehet, találkozzanak egymással, és férjem

családjával is mindig megtaláltuk az alkalmat, hogy a gyerekekkel lehessenek. Ezek néha lelkileg nagyon megviseltek, de fontosnak tartottam a kapcsolat fenn tartását. Férjem családja mindvégig melletttem/mellettünk volt, amit férjem előtt sem titkoltak.

Közben férjem kapcsolata sem úgy alakult, ahogy szeretne volna. A gyerekek és én végig fontosak maradtunk neki. Végül elköltözött a barátnőjétől, de maradt külföldön. Azóta is, lassan próbáljuk újjáépíteni a kapcsolatunkat. Ahogy elmenni se tudott könnyen (lelkileg soha), úgy visszajönni sem tud gyorsan. Nem volt nagy bocsánatkérés, nagy „Pál-fordulat” újabb „rózsaszín felhővel”. Lassan, küzdelmesen, fokról-fokra ismerjük meg, fogadjuk el egymást újra. Most már sokkal tudatosabban, jobban végiggondolva próbáljuk közös életünket felépíteni. Persze nehéz a régi sebeket begyógyítani, de hisszük, hogy idővel sikerülni fog. Sok barátunk, ismerősünk állt melletttem/mellettünk, sok véleményt meghallgattam. Rengetek imát mondtak értünk, sok biztató sms-t kaptam, sok mindenkivel beszélgettem éjszakába nyúlóan. Leghálásabb azoknak vagyok, akik nekem és a gyerekeknek drukkoltak, bármit döntök, teszek. Volt olyan döntésem, ami a családomnak rossz lett volna, ilyenkor mindig óvatosan próbáltak segíteni, a helyes irányba terelni. Azóta megtanultuk, hogy a hosszú házasságért kitartóan kell „dolgozni”, sokat kell együtt lenni, beszélgetni, különben kisiklik a vonat. Persze ez nehéz a gyerekek nevelése, a hétköznapi gondok mellett, de csak így lehetünk egész család.

Azt gondolom, mindenkinek vannak hibái, furcsaságai. Életünk során számtalanszor kell megbocsátani egymásnak, és a kapcsolatot „újrakezdeni”. Ezek hol kisebb, hol nagyobb megbocsátások. Minden embernek mások a céljai, és más ezeknek a céloknak a fontossága, súlya az életében. Fontos, hogy társunkkal meg tudjuk beszélni, és ő elfogadja a számunkra fontos célokat. A meg nem értettség, a célok, a számunkra fontos dolgok semmibe vétele nem tesz jót a kapcsolatnak. A hibákat, botlásokat az ember nem tudja elfelejteni, de ha egyszer átbeszéltük a problémákat, megbocsátottunk egymásnak, akkor ezeken túl kell lépni, le kell zárni. Előre kell mindig nézni a közös célok felé, nem szabad a múltat felhánytorgatni, a sebeket felszókítani, mert az mindkét félnek fáj. Eleinte ez nagyon nehéz, de ahogy egyre több közös élményünk lesz, úgy egyre könnyebb.

Hogy mit is jelent hűségnek lenni a másikhoz? Hát erre nehéz válaszolni. A maga nemében férjem is végig hűség volt hozzánk. Bár többször megcsalt, elköltözött, de mi (gyerekek+én) mindig fontosak voltunk számára, nem tudott teljesen hátat fordítani nekünk. Nagy álmiai voltak, amiket én nem értettem, számomra nem voltak fontosak, és ezért nem lett belőlük semmi. És még sok apróság volt, amiért próbált hűtlen lenni hozzánk.

Én, bár „hűségese” voltam hozzá, sokszor kértem Istent, hogy valakit sodorjon az utamba, hogy ki tudjak lépni ebből az idéltlen kapcsolatból, új életet tudjak kezdeni. Ám szerencsére nem hallgott meg, és hamar megtanultam

őszintén kimondani: „legyen meg a Te akaratod”. Néha lázadok, hogy miért ez történt velünk, de hiszem, hogy Isten csak jót akar nekünk. Sokat segített Szalézi Szent Ferenc imája:

„Ha minden angyal, a világ minden lángelméje tanulmányozta volna, mi válik hasznodra ebben vagy abban a helyzetben, miféle szenvedés, kísértés vagy fájdalmas veszteség, nem találhattak volna hozzád illőbbet, mint azt, ami ért.

Isten örök Gondviselése kezdettől fogva kigondolta, hogy ezt a keresztet saját Szívéből értékes ajándékként neked adja. Mielőtt elküldötte volna,

mindentudó szemével megszemlélte, isteni elmével átgondolta, bölcs igazságosságával megvizsgálta, szerető irgalmával átmelegítette. Mind a két kezével megmérte, hogy egy milliméterrel se legyen nagyobb, egy milligrammal se nehezebb a kellesténél.

Azután megáldotta szent nevével, fölkenete kegyelmével, beléje lehelte vigaszát, és még egyszer rád és bátorságodra pillantott. Így most egyenesen az égből jön feléd, mint Istennek hívása, s könyörülő ajándéka, hogy egészen önmagaddá légy, és Istenben megtaláld beteljesülésedet.”

Életünk „kis” csodái

Kedves ismerőseink ötlete volt, hogy megosszuk történetünket. Nem könnyű vállalkozás átadni másoknak a megélt élményeket. Még nehezebb úgy, hogy szorít a határidő és két nap múlva lapzártá. Úgy döntöttünk, mégis megpróbálkozunk vele.

Történetünk nem egészen hat éve kezdődött. Hosszú, nehéz utat bejárva – már nem annyira fiatalon – találtunk egymásra. Szinte azonnal felismerve, hogy minket a Jóisten egymásnak teremtett, egy évvel később már házások voltunk és vártuk a gyermekáldást, ami nem akart megérkezni. Vívódásainkon keresztül eljutottunk odáig, hogy nem várunk tovább, segítséget kérünk, és belevágunk a lombik programba. Nem volt könnyű döntés, és titkon abban reménykedtünk, talán nem is kell majd eljutnunk a mes-

terséges megtermékenyítésig, útközben mégis megérkezik a várva várt gyermek. Sokat imádkoztunk érte. Ekkor már majdnem egy éve jártunk a vizsgálatokra, kezelésekre, és vártuk a sorunkat, mely sok időt és kitartást igényelt. Ez idő tájt fogalmazódott meg bennünk, hogy Mária, égi édesanyánk segítségét kellene kérnünk. Így történt, hogy amikor házassági évfordulónkat ünnepeltük és Eger-

ben jártunk, betértünk a Bazilikába, és ott egy mellékoltárnál Máriához közösen imádkoztunk. Röviddel ezután időpontot kaptunk, és az orvosok az IVF mellett döntöttek. Nem tudtuk, mi vár ránk, nem tudtuk, hogyan lesz majd mindez a lelkiismeretünk terhére. Így egyszerűen abban bízunk, hogy ha a Jóisten eddig mindenben segített és terelgetett minket, akkor most is velünk lesz. Így is lett. Hihetetlen kis „véletlenek” során (melyek elmesélése még egy külön fejezetet igényelne) egyetlen egy kis petesejtünk termékenyült meg. Ő a jelenleg másfél éves pici lányunk. Nem kellett nehéz, erkölcsi döntéseket hoznunk.

A várandósság alatt ismerkedtünk meg a Schönstatt Családmozgalommal. Ez a nagycsalád iránti vágyat – ami amúgy is meg volt bennünk – csak tovább erősítette. Így nem volt számunkra kérdés, hogy a kistestvér bármikor jöhet. Bár nem hittük, hogy „csak úgy jönni fog”, a Jóisten újra közbelépett. Kislányunk 7-8 hónapos volt, amikor természetes úton megfogant második gyermekünk, aki azonban nem sokáig maradhatott velünk, a Menyeyei Atya hamar magához hívta őt. Nem fejlődött az embrió. Nehéz volt elfogadni, és talán még nehezebb rájönni, mit akart nekünk ezzel üzeni a Jóisten. Türelme-sebbnek kellene, kellett volna lennünk már az első alkalommal is? Vagy hogy az élet úgyis csak ott, akkor és olyan körülmények közt születik e világra, ahol, és amikor a Teremtő jónak látja?

Eltelt 8-9 hónap. Már megvolt az időpontunk az újabb vizsgálatokra, amikor a tavalyi szép élmények után idén nyáron is részt vettünk Óbudaváron a családnapokon. Az egyik résztvevő há-

zaspár szintén nehézségeket élt át a gyermekvállalás terén. Ők mesélték, hogy az előző évi családnapokon bedobták kérésüket a Szűzanyának a korszóba, és olyannyira meghallgattatott a kérésük, hogy jelenleg az édesanya pocakjában nem is egy, hanem kettő „korszó” baba növekszik! Magunkban kicsit irigykedve még mindig el voltunk foglalva a kérdéssel, hogy várjunk vagy ne várjunk, hiszen két héttel későbbre már megvolt a vizsgálati időpontunk. Egyik nap valamelyik házaspár szóba hozta az Atyatelefont. Mesélték hihetetlen történetüket, miként is ad nekünk megdöbbentő válaszokat a Jóisten Kentenich atya idézetein keresztül. Ezen felbuzdulva a délutáni szieszta alatt egyikünk, (aki házasságunkban mindig a türelmetlenebb ☺) az aulában felkereste az Atyatelefont, és feltette a kérdést: mi tévők legyünk? A kártyán ez állt (nem pontosan idézve): „A szeretet a leghatalmasabb.” Töprengés...tanakodás...eszmefuttatás után ez nem tűnt elégséges válasznak, így ezt egy újabb kártyahúzás követte, melyen ez állt: „Hát nem érted, hogy ez Isten akarata? Halk legyél.” Úgy gondoltuk, talán nem kellene már ennyit agyalni ezen a kérdésen. Mégis tegyük meg, ami tőlünk telik. Utolsó este a táborúzt után bementünk a kápolnába, elhelyeztük kérésünket a Szűzanya elé, és közösen imádkoztunk további gyermekekért.

A vizsgálatokra már nem volt szükség. Egy héttel később, hogy hazaértünk Óbudavárról, megfogant (harmadik) gyermekünk, aki jelenleg 10 hetes kis pocaklakó.

Köszönjük, Szűzanyánk, hogy meghallgattad szívünk kérését!

És az álmok valóban teljesülnek...

Mindig is szerettem komoly elhatározásokat tenni, terveket szőni, pontosan irányítani életem alakulását. Töretlenül tudtam is harcolni ezekért, legalábbis én így gondoltam. Már fiatal lányként tudtam életem célját: kedves, szerető férj, csinos lakás, minimum három gyerek, autó, jó munkahely, béke, szeretet, minden, ami egy tizenéves keresztény lány álma. Ültem Isten tenyerén, és vártam a csodát. Általános iskolában jöttek a lángoló szerelmek, melyek komolyak voltak a részemről, de sosem találtak viszonzásra, elfojtva éltek bennem tovább. A középiskolai lányosztályom sem segített nyitottabbá válni, így egyre magányosabb, befelé fordulóbb, elkeseredettebb lettem. Gondolataim akörül forogtak, hogy valóban nem vagyok szerethető, kívül-belül gondok vannak velem, melyet persze sugároztam is a külvilág felé. Beletemetkeztem tehát a tanulásba, munkába, hogy ne nyíljon fel a szemem senkire, semmire. Így teltek az évek, menekültem önmagam és mások elől.

Egyre keservesebben éltem meg, hogy a keresztény közösség – amibe jártam – szinte minden tagja megtalálta élete párját, együtt örültem velük, végigdolgoztam az esküvőjüket, hallgattam az általam romantikusnak vélt hétköznapjaik beszámolóit, miközben pesztrálni jártam, magántanítványok tömkelegét vállaltam el, hogy ne is kelljen foglalkozni a gondlattal. Gyakran kértem számon az Urat is. Ő fiatalabb, máris férjhez ment. Ő mi-

ért jobb? Főzni sem tud. Én miért nem? A munkám sikerei sokszor elhittették velem, hogy minden rendben van, és talán egyszer én is megtalálom a páromat.

Huszonhat éves lettem. Még mindig szerető szüleim és testvérem körében éltem hétköznapjaimat, hallgattam a rokonok, ismerősök kérdéseit: – Te mikor mész már férjhez? Van komoly udvarlód? Én ilyen idős korban már régen férjnél voltam. Ők férjnél, én a teljes reménytelenség, majd az újból éledő remények fogságában vagy szabadságában.

A barátaimnál megszülettek az első, második, sokadik gyerekek. Boldogan látogattam, dajkáltam őket, fájdalmamra keresztanya nem lettem, mert még nem volt párom, egyedül pedig nem voltam elég erre a feladatra. Nagyon vágytam már kisbabára, saját kisfiúra,

kislányra, akiknek én lehetek az anyukájuk. Az idő múlása pedig aggasztó volt. Repült, de a változásban csak cammogott, vánszorgott előre.

Egy hasonló sorsú barátnőmmel aztán megtettem az első lépést. Alბérletbe költöztem szüleim nagy fájdalmára. A világ azonban ekkor nyílt ki előttem, és máig tudom, ez volt életem egyik legjobb döntése. Szabad lettem, magam gazdálkodtam az idővel, szórakozni, beszélgetni kezdtem más gondolkodású emberekkel is, akik nem tartoztak a szoros közösségemhez. Vendégeket fogadtam és néha már elhittem, hogy én is értékes és szerethető vagyok. Udvarlók is jöttek, de úgy éreztem, egyik sem megfelelő a számomra. Az igényeim voltak magasak? Valóban az igazit keresem, akit Isten nekem szánt? Akkor ezt nem tudtam, de éreztem, hogy egyikben sem találtam meg az igazi társat, azt, aki mellett Isten szeretetét tudnám sugározni egy életen át. Hálás vagyok nekik a türelmükért és mindazokért a dolgokért, amelyekre megtanítottak, hogy aztán

Az életszentség útján – anyaként

Életszentség – állapotbeli köteleseink becsületes teljesítése; magyarázta meg egyszer e számomra misztikus hangzatú kifejezést hön szeretett Antal atyánk, Albertfalva egykori plébánosa.

Amikor az ember házasságot köt – szövetségre lép társával és a Jóistennel – és elköteleződik, sok mindent „bevál-

kiteljesedjem abban a kapcsolatban, melyre egészen 29 éves koromig vártam.

Zárt keresztény közösségünkbe egy új fiú érkezett. Máig sem tudom, miért szavaztam arra, hogy ne jöjjön új ember hozzánk, talán féltem a találkozástól? Ősz volt, borongós idő, megint kicsit sötétebb hangulatok uraltak ekkortájt. Ő pedig kedves volt, de semmi különös. Biztosan barátnője van, miért éppen engem venne észre... tódultak gondolataim. De egyre jobban belebonyolódtam az érzéseimbe. Ha nem jött, hiányzott, ha ott volt, egykét szónál többet nem beszélünk. Teltek a hetek, de tudom, már komolyan számon tartottuk egymást.

A remény 2002 januárjában vált valóra. Egy SMS indította el azt az életszövetséget, mely 13 éve tart. Már tudok őszintén szeretni, szeretve lenni, Isten szeretetét sugározni, mert van egy párom, aki megtanított ezekre, és akire érdemes volt ennyi évet várni. Azóta már a tizenéves kori álmaim is teljesültek, van három gyermekem, csinos lakásom, jó munkahelyem, béke és szeretet.

lal”. Nemcsak a társához lesz hűséges, de a helyhez is, ahova költöznek, a házhoz, amiben otthont teremtenek, a közösséghez, amihez csatlakoznak. Óvoda, iskola, sarki bolt; kapcsolatok sora alakul ki, az ember kötődni kezd egy helyhez, ami meghatározza mindennapjait, és aminek maga is nemcsak részese, de formálója is lesz. Ez is egyfajta elköteleződés.

Továbbá a házastársi esküben vállalja, hogy „elfogadja a gyermekeket, akikkel a Jóisten megajándékozta házasságukat”. És ez nem mindig könnyű, nem mindig zökkenőmentes. Élethelyzetemből adódóan a hűség számomra most leginkább ebben a témakörben vált kérdésessé és egyben életszentséggé, feladattá. Amikor megszületett első gyermekünk, azt hittem, hogy egy gyerekkel nehéz. Most, hogy itt a második, már tudom, hogy kettővel az. És mindezt még lehetne fokozni! Minden elismerésem a sok gyermeket nevelőké! Sokat gondolkodom, vajon csupa halvérű földre szállt angyalt kaptak-e gyermeknek álcázva, vagy kötéltől vannak-e az idegeik, vagy nekik is ugyanolyan nehéz, mint nekünk, csak mi vagyunk túlságosan gyengék és panaszkodósak.

„Mindenkinek az a nehéz, amiben ő maga benne van.” Sokat hallok mostanában ezt a mondatot, és ez némileg megnyugtat. Nekem iszonyú nehéz a napi rutin. A taposómalom. A mókuserék, ami olyan értelmetlennek tűnik. Valahogy felkelni reggel időben és összekészülni, délelőtti alvás, legyen ebéd, ne aludjon el az egyik a kocsiban, amíg a másikért megyek, legyen délután egy kis közös alvás, aztán már nyakunkon az este, ami rendszerint elúszik, időben ágyba kerüljön a nagyobb, ami sosem jön össze. Legyen minőségi idő mindkét gyerekkel, és persze a férjemmel, na meg némi én-idő. És mindez úgysem fér bele. Vagy ha legalább egy része össze is jön, mit ér mindaz? Eltelik a nap és holnap újra azzal fogok küzdeni, hogy megint valahogy „összejöjjön”. Mi értelme a hétköznapoknak? Amikor nincs pihenés,

mert lábujjhegyen mászom este az ágyba és tudom, hogy óránként kell majd felkelnem a kicsihez éjjel, és ez már három éve mindennap így megy. Mikor azt érzem, hogy nem tudok szétszakadni, pedig egyszerre kellene mosnom, teregetnem, takarítanom, főznom, a naggyal játszanom és a kicsit fognom. Amikor a férjemmel a napi kontaktus maximum egyetlen puszira korlátozódik. Pedig még csak négy éve vagyunk házасok, és „csak” két gyerekünk van. Mások ezt hogy csinálják?

Amikor néhanapján egyszerre alszik a két gyerek, azt nevezem a harmónia netovábbjárnak. Az a hihetetlen béke és nyugalom, ami ilyenkor körülvesz, leírhatatlan. Amikor látom, ahogy alszanak, akkor szeretem őket igazán. De felébrednek, és követelnek. És mostanában azt érzem, hogy olykor iszonyú nehéz őket szeretnem. Szétszakadok ebben a húzásban. Küzdök az idősebb generációk féljőindulatú, idejétmúlt tanácsaival és az értetlen arcokkal, hogy „miért nem érzem a felhőtlen boldogságot, pedig annyi öröm a gyermek”. De hűségesnek kell lennem, mert „igen”-t mondtam rájuk. Ráadás-

sul ajándékba kaptam őket a Jóistentől. Ajándék lónak pedig ne nézd a fogát!

A gyermeknevelés álmaimban ennél jóval egyszerűbb és harmonikusabb volt. Lehet, hogy tényleg nehéz eseteket kaptam, de az is lehet, hogy én vagyok hozzájuk gyenge. De most ez az állapotbeli kötelességem! Nekem ez mindössze néhány év az életemből, nekik viszont ez a gyerekkoruk. Most vértetik fel magukat. A tudatalattijuk ebből fog táplálkozni.

A döntés az én kezemben van: végigkínálódjuk ezeket a napokat, éveket, vagy megpróbáljuk kihozni belőlük a maximumot? Persze nem kell szuper anyának lennem. Az nem fog menni. És nem is lesz mindig mindenki egyszerre elégedett. De egy család hangulatát az édesanya hangulata határozza meg. Megbocsátani, irgalmasan szeretni, türelmesnek lenni. Ezek azok az isteni érények, amikre nagyon vágyom. Amik segíthetnek túlélni ezt a néhány évet. Sőt! A legnagyobb vágyam ez: ne túl kelljen élnünk ezt, hanem át tudjuk élni, meg tudjuk élni a márt és a holnapot, ezeket az egyforma napokat. Amik megismételhetetlenek a gyerekeim számára.

Hűséges szeretnék lenni nemcsak a házastársi hivatásomhoz, hanem az anyai hivatásomhoz is.

Kívülről mások élete mindig könnyebbnek tűnik. Talán a barátaim számára az én életem is irigylésre méltó: férj, két szép és egészséges gyermek. És én hányszor cserélnék mégis másokkal!

Elszégyellem magam, amikor körbenézek. Annyi embernek nehéz és valószínűleg sokkal nehezebb, mint nekem, és én mégis elégedetlen vagyok, és sokat panaszkodom.

Három emberi sors különösen is megérintett mostanában és hordozom őket szívemben és imáimban.

Bence, 23 éves, informatikus hallgató, kedves barátnőm öccse. Előtte az élet: fiatal és nagyon tehetséges. És január elején a semmiből egyszer csak leukémiát diagnosztizáltak nála. Az elmúlt kilenc hónapot egy steril boxban töltötte, magányosan, iszonyú fájdalommal. Öt kemoterápia, intenzív osztály, sugárkezelés és végül a transzplantáció. Most a csodára várnak.

Lilla baba májusban született. A pocakban teljesen egészségesnek tűnt, a 37. héten a mamája egy este úgy érezte, keveset mocorgott aznap, így bementek megnézni. Rossz szívhang, sürgősségi császármetszés. Egy iszonyú ritka betegség diagnózisa: testi és szellemi fogyatékos, rengeteg szervi elváltozással társulva. Hogy meddig fog élni és mennyit fog szenvedni? Csak a Jóisten tudja. De otthon van és szeretik és mindent megtesznek érte. És mosolyog, szeret élni.

Dénes baba a 24. terhességi héten, szintén sürgősségi császármetszéssel született, mindössze 700grammal. Ez az első hét, amikor egyáltalán megpróbálnak életben tartani egy magzatot. És Dini él! Tizennégy hetet töltött egy inkubátorban, megkapott mindent, amit egy ilyen kis picurka megkaphat (agyvérzések, bélelhalás stb.), de hihetetlen erővel küzd és harcol az életben maradásért. Az édesanyja, egy kedves, 26 éves barátnőm hihetetlen erőről és kitartásról tanúságot téve tizennégy héten át ingázott az otthonuk és a kórház közt naponta kétszer, hogy friss anyatejet vigyen a picinek. Augusztus végén végre hazajöhettek, és

bizakodva várják, hogyan fog fejlődni a korán érkezett kisfiú.

A sort lehetne még folytatni a családdal, ahol sok a változás és a bizonytalanság, és annyi más emberrel és családdal, akiket nem is ismerek. Mi az én szenvedésem és nehézségem ehhez képest?

Való igaz, hogy a „fáradt ember nem tud szeretni” és a „kipihent keresztény a jó keresztény”, de mindez egyszer elmúlik, és el is fogom felejteni.

Drága Mennyei Atyánk! Arra kérlek minden család és nehézséggel küzdő em-

ber nevében, hogy vedd el tőlünk a fáradtság és fásultság okozta kísértéseket! Adj nekünk végtelen türelmet, kitartást és soha ki nem fogyó szeretetet. Add, hogy nap mint nap szeretettel tudjak szolgálni ránk bízott embertársainkat és a hozzád vezető úton vezessük őket! Adj hitet, reményt és szeretetet, ami nem tűri meg maga mellett a félelmet és a kilátástalanságot. Tégy csodát betegeinkkel, ha jónak látod! Ha pedig mások a terveid velünk, add, hogy azokat benned megbékélve el tudjuk fogadni. Ámen.

Új házasság egymással

Egy negyvenes éveiben járó nagycsaládos anyuka mesélte a következő történetet. Annyira szégyellte magát, hogy alig volt bátorsága elmondani, de úgy érezte, muszáj kiadni magából. Az ő jóváhagyásával írom le a vallomását.

Egy fiatalabb férfi munkatárs jött a vállalatukhoz, több közös projekten együtt kellett dolgoznia vele, és be kellett tanítania a munkába. Tíz év különbség volt köztük. A férfi felnézett rá, nagyrabecsülését többször is kifejezte. Mindig nagy tisztelettel beszélt hozzá, itta minden szavát, tanulni akart tőle. Együtt dolgoztak, természetesen adódott, hogy együtt mennek ebédelni, így ekkor is tudnak haladni a megbeszélésekkel. Majd egyre több magánéleti problémát megosztottak egymással.

Természetesen a nő egy pillanatra sem titkolta el, hogy férje van és gyerekei, a

férfi emiatt még jobban tisztelte, még hitelesebbnek tartotta az asszonyt, párkapcsolati ügyekben a tanácsát is kérte.

Teltek a hónapok, egyszer csak a nő azt vette észre, hogy alig várja, hogy a férfival beszéljenek. Ha a munkahelyen kívül történt vele valami érdekes, már előre örült, hogy elmesélheti neki. Semmi testi, de egyre több lelki közelség és gyengédség alakult ki köztük, egyre közelebb érezte magához a férfit. Egy idő után a nő azt vette észre, hogy egyre hosszabban foglalkozik a külsejével, új ruhákat vett, gondosabban készítette a sminkjét munkába indulás előtt. Ha beszélgettek, egyre hosszabban és mélyebben néztek egymás szemébe, a pillantásuk szinte simogatta a másikat. Érezte, hogy több van köztük, mint aminek szabadna lennie. A férfi chaten is ráírt késő esténként, a nő tanácsát kérte, és volt, hogy okostelefonon az ágyban le-

velezték, mikor a férj már aludt. Semmi szerelmes üzenet nem repkedett, mégis átmelegítette a nő szívét a férfi minden szava, érdeklődése, figyelmesége.

Furcsa izgalom szállta meg, otthon is egyre jobban betöltötte a gondolatait. Mikor tudatosult benne, hogy jobban várja a hétfő reggelt, mint a hétfővéget, rádöbben, ez nem normális így. Ez felrázta, megszólalt benne egy erőteljes vészcsengő.

Őszintén szerette a férjét, de a kapcsolatuk az évek során elsűrűskült. Gondolatban nem egyszer a munkatársát ölelte a férje karjaiban – ezt a képet mindig igyekezett elhessegetni, de újra és újra visszatért. Egy pillanatra sem gondolt arra, hogy valaha is elhagyná társát, mégis hibásnak és hűtlennek érezte magát. Mélyen szégyellte magát: soha nem tudta volna elképzelni, hogy egy másik férfihez vonzódjon, aki ráadásul fiatalabb, mint ő, korábban száználmasnak tartotta azokat, akik „ilyenre vetemednek”.

Önvizsgálatot tartott, mélyen magába nézett, és be kellett látnia: igazából nem a férfi az, akire vágyik, hanem a figyelem és a fontosság, az érdekesség új érzésére, hogy nőként tekintsenek rá, hogy érdekesnek, izgalmasnak tartsák. Egy vágyott képet vetített ki a férjre, nem a valóságot látta benne.

Érezte, a felismerést konkrét tetteknek kell követniük. Elkezdett tudatosan távolságot tartani, és teljesen beszüntette a chatet, se okostelefont, se laptopot nem vitt a hálószobába. Kérte a főnökét, hogy más kollegával dolgozhasson együtt – az isteni gondviselés csodája, hogy épp lecsengett a közös projekt. Ha mindenképpen beszélniük kellett, inkább tele-

fonált, nem ment át a férfi irodájába, és figyelt arra, hogy szavai csak a munkára és a kötelező udvariassági érdeklődésre korlátozódjanak – ahogy Tilmann atya tanácsolta, hogy ha videóznák a szavainkat, a tetteinket, a társunk akár meg is nézhesse, és nem lenne miatta rossz érzése. Megkérte egy munkatársát, hogy rendszeresen ebédeljen vele. Imádkozott a házasságáért, sokat és kitartóan. Dolgozott a férjéhez fűződő kapcsolatán is: sok közös programot szervezett vele, színházbérletet vett, és beiratkoztak egy táncanfolyamra. Az eredmény nem maradt el, sokkal közelebb kerültek egymáshoz, mint előtte.

Talán pont azért, mert semmi konkrétum nem történt köztük, nehéz volt szakítani. A férfi nem értette, miért tart távolságot, miért kerüli, és a nő kínosan érezte megmagyarázni, mert lehet, hogy a másik nem is érezte azt, amit ő. Nagyon kellemetlen volt, de nem volt mit tenni, meg kellett lépnie ezeket.

Emberek vagyunk, nem gépek, az esküvő nem tesz vakká és érzéketlenné a más neműek iránt. Mindannyiunk életében adódik alkalom, amikor egy másik közelsége felkavar. Arról nem tehetünk, ha a fejünk felett elrepül egy madár, de arról igen, ha fészket rak rajta – tartja a mondás. A megcsalás felé apró lépések visznek. Először a képzeletünkben játszódunk el a gondolattal, aztán kis semmiségeket engedünk meg magunknak. Lassan-lassan hagyjuk sodortatni magunkat az áramlattal, aztán úgy elkap a sodrás, hogy már képtelenek vagyunk ellenállni, jön a zuhatag. Előtte viszont számtalan lehetőség van megállni, visszafordulni.

Az ember mielőtt dönt, általában mérlegel. A kísértés először édes, aztán édesebb, majd túl édes, olyannyira, hogy keserűvé válik. Fontos feltenni magunknak a kérdést: néhány óra gyönyörűség vajon ér-e annyit, hogy ekkora fájdalmat okozunk, aminek következményeit viselni kell nekünk is és a gyerekeinknek is? Unjuk magunkat a házasságunkban, és ha egy másik ember érdekesnek lát minket, úgy érezzük, megváltoztunk. Pedig szó sincs erről. Bárhová menekülünk, önmagunkat visszük: gyengülő erőnket, nyavalyáinkat – egy fiatal, új társ csak ideig-óráig tudja feledtetni a nyűgöket, de megszüntetni nem tudja. A felrobbantott családi életünk romjain képtelenség önfeledten újrakezdeni mindent egy másik emberrel. Az új kapcsolatban pedig újratermeljük ugyanazokat a problémákat, egészen addig, amíg nem sikerül megoldani azokat.

Manapság szinte sulykolják belénk a szlogent: állandóan boldognak kell lenni, mert megérdemlem! Régen az emberek többsége elfogadta a sorsot a nehézségekkel együtt, a legfontosabb a lét-

fenntartás, a túlélés volt, tisztességesen élni, felnevelni a gyerekeket, helytállni a munkában. Megküzdöttek a mindennapokkal. Ma a legtöbben nem azért hűtlenek, mert boldogtalanok, hanem azért, mert még boldogabbak akarnak lenni.

Sok módja van partnerünk elárulásának, Tilmann atya mondta sokszor, hogy érzelmileg is kivándorolhatunk a házasságunkból, amikor flörtölünk, társunk gyengeségeit kibeszéljük, lenézzük, keményen kritizáljuk, elhanyagoljuk, verbálisan vagy akár fizikailag is erőszakosak vagyunk, titokban randioldalakon méretjük meg magunkat, pornót nézünk...

A kapcsolat kezdetén a másik minden megmozdulása az újdonság erejével hat, minden pillanat meglepetést tartogat, isszuk a másik minden szavát. Azután a rutin kezdi átvenni az irányítást, egyre jobban kiismerjük egymást, majdnem pontosan tudjuk előre, hogy ki mikor mit és hogyan mond, tesz. Az intimitásnak is kialakulhat egy szinte változatlan forgatókönyve. Egy nő mesélte keserűen, hogy ha férje a szemébe néz és megfogja a bal mellét, tudja, hogy szexet akar, de máskor szinte meg sem érinti. Ez veszélyes állapot, könnyen sebezhetővé válhatunk a felbukkanó harmadik iránt, aki az újdonság átélésével kecsegtet, aki az eltemetett szenvedély újbóli megtapasztalásának ígéretét hordozza.

De miért kellene mindezeket egy harmadik személlyel átélni? Miért ne lehetnénk nyitottak az izgalmas élményekre a mindennapokban, miért ne figyelhetnénk egymásra új, friss szemmel, miért

ne láthatnánk régi ismerősként is nagy-nak a társunkat?

Egy párterapeutát idézek: „Mikor egy pár egy napvilágra került viszony következtében eljön hozzám, gyakran azt mondom nekik: ha kapcsolataikba csak a tizedét beledták volna annak a merészségnek, képzelőerőnek és lelkese-
désnek, amit a viszonyukba, akkor talán soha nem kellett volna engem fölkeresniük. A hűtlenséggel a házasságuk véget ért. Felteszem a kérdést: akarnak-e új házasságot egymással?”

Ehhez néhány lehetséges tipp, amit tovább lehet bővíteni:

Mit szeretnénk, hogy így maradjon a házasságunkban, mi működik jól? (Ezáltal megváltozik a fókus, nem a negatívumokat látjuk, hanem az erősségeinket.)

Menjünk el egy étterembe, és a helyett, hogy mindenki magának választana, válasszunk egymásnak ételt és italt.

Amikor a párunk fürödni készül, öltöztessük számára a fürdőszobát ünnepi hangulatba (néhány gyertya, illatosító, és fürdőszó).

Ne kérdezzük, „lesz-e valami ma este, drágám?”, egyszerűen vegyünk egy finom krémet, és masszírozzuk meg a társunkat. Talán lesz folytatás.

Teréz Anya nyomában I.

A jótékonyság otthon kezdődik

Egy schönstatti házaspár évekkal ezelőtt Indiában járt filmet forgatni Teréz anyáról. Az Ő élményeikből olvashattok az alábbiakban.

Nézem a színes, állandóan változó forgalmat: olyan, mint egy kaleidoszkóp képei. Indiába egy filmet forgatni jöttünk. Az épületet mögöttem Mother House-nak nevezik. Itt élt és dolgozott Kalkuttában Teréz anya. Kilenc év telt el, amióta meghalt. Férjem belép az apáca által alapított szervezet székházába, a Jótékonyság Nővéreihez, engedélyt kérni a forgatásra. Nem hiszem, hogy megkapjuk.

Általában hónapokig tart, amíg a kérvényező újságíróknak megadják az engedélyt. Utunk azonban váratlanul

és rendkívül gyorsan szerveződött, nem volt időnk még indulásunk előtt megkapni a jóváhagyást. Ennek ellenére férjem nagyon bizakodik. Úgy döntök, hogy én a forgalmat figyelem, miközben ő beszél a nővérekkel. Nem akarom megzavarni lelkesedését.

A felém áramló forgalmi káosz közepén hirtelen megáll egy öreg, törekeny riksás. Ráébredek, hogy a távolból engem néz. Megakad a forgalom. A nagy buszok nem tudják megkerülni, és emiatt leblokkolják az utat a többi jármű előtt is. A jelenet mulatságos és szurreális. Zaj és mozgás – az élet – leáll egy percre. Nagyon egzotikus látványnak kell lennem. Nem tudom elképzelni, hogy előttem ne látott volna külföldit. Az öreg teljesen megfélemedezett a körülötte lévő világról.

Csak engem néz. Kíváncsian figyelem, mikor fogják az emberek felfedezni, mi a forgalmi dugó oka.

Természetesen hamarosan beindul a dudák koncertje, hogy mozduljon már tovább a forgalom. Elindul az öreg is. De meglepetésemre nem tovább megy az úton, hanem odajön hozzám. Olyan közel lép, hogy le kell engednem a kamerát, különben nekinyomná az orrát a lencsének. Mintegy 10 centiről meredten néz, vagy inkább bámul rám, ami nekem sokkal közelebb van, mint a kényelmi zónám. Tisztában vagyok azzal, hogy az a távolság, amit egy személy magáénak mondhat maga körül Indiában, sokkal kisebb, mint Európában, de ennek ellenére azért talán mégsem ennyire kicsi. És ez a tény nem válaszolja meg azt a kérdést, hogy miért mered rám. Mit lát? Mit láthat bennem? És még egy kérdés üt szöveget a fejembe, és sokáig nem hagy nyugodni: van itt egyáltalán olyan hely, ahol biztonságban érezhetem magam, bármi is történjen?

Ellenállok a kísértésnek, hogy vizsgálódjak egy biztonságosabb fizikai távolságba. Ehelyett továbbra is nyitott maradok, hogy megtudjam, tulajdon-

képpen mi lehet ez. Az öreg nyilván úgy gondolja, hogy valamit fel tud fedezni, ha mélyen a szemembe néz, én pedig hajlandó vagyok megpróbálni megtudni, hogy van-e valami, amit én felfedezhetek, ha én nézek mélyen a szemébe. Azokból a szemekből Indiának egy egész rétege

néz rám: kíváncsi, szegény, a munkától kimerült, tudatlan, ártatlan tekintet, amivel egy európai nem tud mit kezdeni, ami egy európai számára reménytelen.

Nem tudom, mennyi ideig néztük így egymást, de elég furcsa látvány lehetett a körülöttünk állóknak. Közben, valamivel később, férjem visszaér és meglepődve nyugtázza a fejleményeket, majd hozzám lép. Ekkor az öreg riksás tovább indul. Fogalmam sincs, hogy milyen találkozás volt ez. És még kevésbé sejtem azt, hogy ez még csak a gyenge kezdete azoknak a benyomásoknak, amelyek nyugalmamat szétzúzzák.

Közben a nővérek megadják az engedélyt, hívnak bennünket, hogy látogassunk el házaikba: az árvaházba, a haldoklókéba és a leprások házába. Engedélyezik, hogy másnap reggel 6-kor részt vegyünk a miséjükön, és még forgathatunk is.

Másnap a mise után a sajtótitkár, egy kis japán apáca, körbevezet bennünket, bemutatja a házat és válaszol kérdéseinkre. Megengedik, hogy bárhol, bármit forgassunk, kivéve az udvart, ahova az apácák kiakasztják szárijaikat. Nyilvánvaló, hogy a nővérek ezt a helyet fenn-

tartják maguknak, ők is meghúzzák a határaikat. Mi, ha nem is filmezhetjük, látjuk ezt az udvart. Egyszerű, tiszta, jól működő, mint az épület többi része. Tiszteletben tartjuk az apácák óhaját magánéletük figyelembevételére. Nem forgatunk, nem fényképezünk ezen a területen.

A japán nővér egy apró, mintegy három négyzetméteres szobába vezet bennünket. Egy picit íróasztal és egy szék az összes berendezési tárgy. Elmeséli, hogy Teréz Anya ebből a szobából folytatta óriási levelezését. Hihetetlen! Nem értem, hogy ez a kis szoba miért gyakorol ilyen óriási hatást rám. Lehet, hogy az a hallatlan egyszerűség és az a szegénység, amiből itt egy világot átölő szervezet született, és ahonnan ezt Teréz Anya vezette? Hogy ebből az icipici szobából kiindulva ment neki India problémáinak? Vagy lehet, hogy Teréz Anya jelenléte? Ahogy belépek ebbe a kis szobába, valami magával ragad. És nem tudom megállni, hogy elkezdjek sírni, aztán megállíthatatlanul potyognak a könnyeim. Tehetetlen vagyok.

Amikor a riksás öreggel egymásra meredtünk, megengedtem neki, hogy átlépje azt a láthatatlan határt, amelyet magunk állítunk magunk köré és személyes területünknek nevezünk. Ellenálltam annak az automatikus reflexnek, hogy megvédjem magam, és helyette elfogadtam a rizikót, hogy megmaradjak kíváncsinak. De ez a hely megrohamozza azt a határt, amely védi azt a valamit, ami még en-

nél is meghittebb és még titokzatosabb. Most semmi ráhatásom, irányításom nem maradt az eseményekre. Csodálkozom, hogy a kis apáca nem lepődik meg. Diszkrétan kicsit arrébb húzódik és vár. Valami elborít, előnt, és egy ideig eltart, amíg meglátom, hogy mi maradt, miután tovahömpölyög az árvíz.

Amikorra végre összeszedem magam, a nővérke csak gyengéden mosolyog.

Hogyan lehet nem kétségbeesni ennyi szenvedés közepette? Mit lehet itt egyáltalán tenni?

India egymás mellett létező világaival, elképzelhetetlen gazdagságával és kimondhatatlan szegénységével olyan óriási kihívás az európaiak számára, amit elképzelni sem tudunk, amíg nem látjuk. Sok mindent megláttam Indiába utazásomat követően, miután én nem fordítottam el a fejem. Rájöttem, hogy India a bőrömbe hatolt és olyan mélyen sérültem, ami kibírhatatlanul fáj. Kiböktem azt a kérdést, ami a legmélyebben bánt, mert túl van azon, hogy megértsem:

„Hogyan lehet nem kétségbeesni ennyi szenvedés közepette? Mit lehet itt egyáltalán tenni? Hol lehet nekikezdeni?”

Az apáca megértő mosollyal és habozás nélkül válaszol: „Otthon, otthon kell elkezdened”. Karomra teszi kezét és megvárja, amíg ezek a szavak belém fúródnak. Biztosan nem én vagyok az első személy, akinek szüksége van ezeknek a szavaknak a balzsamára, hogy tudja kezelni a fájdalmat, amikor ráébred, hogy a világon lévő hatalmas szükség méreteivel szemben milyen jelentéktelennek tűnik egy ember erőfeszítése.

A feszültség aközött, amire szükség lenne a világban és aközött, amit egy személy nyújtani képes, könnyedén meg tudná ölni lelkünket. Megölhetné, ha nem lenne világos számunkra, hogy eszközök vagyunk egy küldetésre. Csak ezért a megbízásért vagyunk felelősek,

nem mindenért. Hűségesnek kell lenni ahhoz a megbízáshoz. Bízhatunk abban, hogy a jó Isten ezzel eléri azt, ami az Ő szándékában áll. És nem zavarhatnak bennünket azok a dolgok, amelyek számunkra nem elérhetőek, vagy erőnkön felüliek.

Mária, égi Édesanyám!

28 éve történt, fiatal házások voltunk. Első gyermekünk egyéves volt, mikor nagy örömünkre újabb babánk kopogtatott.

Vallásos családban nőttem fel. Az Úr napját mindig megünnepeltük. Ennyi volt a vallásosságom. Amikor ifjúsági hittanra kezdtem járni, akkor változott meg a Jóistenhez való viszonyom. Megtapasztaltam, hogy ő valóban létezik, fontos lett számomra, az Ő akarata szerint akartam élni. Az édesanyjával, Máriával nem foglalkoztam, nem volt vele semmiféle kapcsolat. Ha bementem a templomba és épp rózsafüzért imádkoztak, hamar kijöttem, mert idegennek éreztem, hogy monoton mondogatják ugyanazt a szöveget.

Minden megváltozott, amikor bejelentkezett a második gyermekünk. A kezdeti örömöm egy szempillantás alatt összeomlott, amikor 18 hetesen elmentem az ultrahangos vizsgálatra. Pillanatok alatt 3-4 orvos állt a hasam fölött, és megállapították, hogy baj van. A mi kisbabánk beteg, nyitott gerince van, és a pocakja tele van cisztákkal. Alig tudtam hazajönni a vizsgálatról, egy kedves ismerősöm, aki ott dolgozott, hívott egy

taxit. Végigsírtam az utat. Természetesen nem akartam elhinni. Biztos, hogy félrenézték! Kerestünk egy másik orvost, aki szintén ugyanazt a diagnózist állította fel, elmagyarázta, pontosan megmutatta, hogy mit kell látni az ultrahangon. Ekkor már elhittem. Szembesültem a megváltoztathatatlan ténnyel. A szülész orvos

azt mondta, hogy el kell vetetni, hiszen gondoljak bele, mekkora teher lesz ez a gyermek, ha egyáltalán megszületik. Kórházból ki, kórházba be, betegségek, pelenkázni kell majd, amíg csak él, önálló életre képtelen lesz. Úgyis lesz majd más-
 sik gyerekek, aki egészséges. Mondtam neki, hogy ezt én nem tudom megtenni. Adott pár nap gondolkodási időt, ha döntöttünk, jelentkeztek. Zúgott a fejem, csak sírtam, és nem értettem, hogy miért hozott a Jóisten ilyen helyzetbe. Elmentünk a férjemmel a lelki atyánkhoz, hogy segítsen. Megerősített, hogy igenis élni kell hagyni ezt a gyermeket, amíg a Jóisten akarja. Majd Ő dönteni fog, mi csak bízzuk rá magunkat és a babát is. Végigvettük a lehetőségeket, hogy mire számítsunk. Ha méhen belül meghal, akkor megszületik egy halott gyermeket. Ha 9 hónapra születik, akkor pedig addig szeretgetjük, amíg közöttünk él. Ez jó volt, hogy így átbeszéltük. S még egy dolgot ajánlott: „Fordulj a Szűzanyához! Segíteni fog neked!” – „De én még sosem beszéltem vele!” – mondtam. – „Nem baj, próbáld meg!” – Hazamentem és megszólítottam Máriát. Csak zokogás, zokogás...és itt elkezdődött egy szép, máig is tartó kapcsolat. Mária anyaként átölelt, és azóta is a palástjával véd engem. Ő az, aki átélte az én fájdalmamat, velem együtt sírt és vigasztalt. Ő is édesanya, aki látta a gyermeke fájdalmát, de mindvégig bízott Istenben. Nekem is ez a feladatom! Bízni, hiszen Isten a fájdalmunkat is képes örömmé változtatni. Ez az öröm megjelent az életemben. 24 hetesen, Húsvét vasárnap hajnalán magához vette Őt a Jóisten. Felébredtem, hiszen elfolyt a magzatvíz, és nem mozgott a baba. Hét-

főn megállapította az orvos is, hogy már nem él. Nagyon boldog voltam, hogy Istennél van most már egy kis angyalunk, aki imádkozik a családjáért. Megszültem őt a kórházban. A kórteremben, ahol több olyan asszony feküdt, akik már több vetélésen voltak túl, nem értették, hogy lehet, hogy én nem törtem össze. Miért vagyok vidám? Ők nagyon maguk alatt voltak minden vetélés után. Hogy törtem volna össze, hiszen nekem van Szűzanyám! És különben is, a mennysorszámban van a gyermekem! Ez a legnagyobb célba ért! Hálás vagyok Istennek, a Szűzanyának, és akkori lelki atyáknak, Jávorka Lajosnak, aki mellettünk állt, és megimádkoztatta az egész plébániai közösséget. Értünk.

Abban az időben kerestünk magunknak házas közösséget. Máriával való kapcsolatunk azáltal is szorosabbá vált, hogy akkor találtunk rá a Schönstatti Családmozgalomra. Egy máig tartó folyamat vette kezdetét. Évről-évre egyre közelebb kerültünk a Szűzanyához, és ahogy kerestük az elmélyülésünk, a lelki előrehaladásunk útját, lassacskán megszületett a vágy a szívünkben, hogy szövetséget kössünk Máriával: mindent Nekí adunk, kérjük és hagyjuk, hogy neveljen minket, hogy Krisztus örömét lelje bennünk. Hét év kellett hozzá, hogy kialakuljon ez az erősebb kötődés. Azután pedig megint jó sok évnek kellett eltelnie, míg igent mondtunk a szövetségi évfolyamba való meghívásra, most így próbálunk tovább növekedni. Nagyon szép, hogy miként alakult Máriával a kapcsolatunk. Honnan indult és hova érkezett. Jó erre visszagondolni. Hála érte! Gyermekével Szűzanyánk, szent áldását adja ránk! Amen.

Mire jó a Házaspárok útja?

A Házaspárok útja Dusnokon, a Magyar Zarándokút részeként, különleges vízparti környezetben, a Schönstatt Mozgalom megalapításának 100. évfordulóján készült el. Megépítésével szerettünk volna mi is hitvallást tenni arról, hogy a házasság a család lelke, s azt – mint Isten kertjét – gondoznunk, ápolnunk kell. Nem látjuk, hogy az úton járóknak az életében milyen változások történnek. Csak pár történet válik ismertté számunkra,

mint például a következő: egy fiatal lány mesélte, hogy barátja elhívta sétálni és a Házaspárok útja felé vették az irányt. Sétálgattak állomásról állomásra, míg nem a fiú a 6. állomáson – Erős gyermekeket nevelünk – megkérte a kezét. A lány boldogan mesélte, mert nem számított ilyen lánykérésre! Azóta első gyermeküket várják.

Reméljük, hogy akik ezt az utat végigjárják, kapcsolatukban megújulnak és házasságukban is megerősödnek.

Jó nekünk itt lennünk – csináljunk hat sátrat!

Nyáron alkalmunk nyílt családunkkal Schönstattba zarándokolni néhány napra. Nagy élmény volt ez a család aprajának-nagyjának. Mindenkinek más miatt.

A nyár végi „aratáskor” gyerekeink a következőket mondták:

„A legjobb a foci volt, az argentinnokkal és a brazilokkal (Messinél és Neymarnál jobbak voltak, de Ferenc pápánál azért nem), és Dorothea nővérrel – őt viszont leigazolnánk! Mindenki nagyon kedves volt.”

„Az egész utazás csodálatos emlék, de az egyik legszebb az volt benne, hogy a szentélyek végigkísértek minket. Óbudavárról indultunk, Nittenaubába, Kahlenbergbe is betértünk, és persze ott volt az Összentély, és a Schönstattban

lévő többi kápolnák (nekem legjobban az atyáké és a családoké tetszett). Mindegyikben otthon éreztük magunkat, és mindegyikben érezhető volt a Szűzanya és a Jóisten jelenléte.”

A felnőttek pedig ezt mondták:

Az utóbbi években kicsit megkopott a Schönstattban való örömünk, és ennek megújítását keresve indultunk el. Egy „rendes” zarándoklat – még ha nem gyalogos is – nem nélkülözi a nehézségeket sem, ezt számunkra Németország „Stau-i” biztosították... Rengeteg dugó volt az autópályán. De bőven megértel! Noha csak néhány napot töltöttünk ténylegesen ezen a „szép helyen”, nagyon élénk lenyomatát hagyta bennünkben. Intenzíven átértünk, mennyire nagy jelentőségű ez a hely – de még inkább a saját ma-

gunk jelentőségét. „Elképesztő, tényleg ennyire nagyok lennénk, mint amilyenek itt látnak minket?” – mondogattuk. Mivel Gertrúd-Mária nővér „kivételesen” nagyon elfoglalt volt, három rendtársát is megkérte, hogy töltsön velünk időt, így voltaképp egy egyéni vezetett lelki gyakorlaton vettünk részt. Először egy nővér a hely történetéről mesélt, közben fölöttünk magasodott a hajdani iskola, és a völgyben a kicsike kápolna – mélyen átéreztek mennyire kicsi csírából hajtott ki a hatalmas mű. (És azt is láttuk, hogy a szentély pontos mása az óbudavári eredetinek...) „Nem kell tökéletesnek lenni”, ez volt az útravalónk.

Utána találkozónk volt egy apácával, aki „nagy ember” itt, Schönstattban, hiszen több könyvet is írt Kantenich atyáról. Bizony meg is ijedtem, hogy egy komoly, szigorú, szentségszagú valaki lesz, mit mondunk majd neki? Ehhez képest egy nevetős, közvetlen nővért kaptunk: legszebb képem, amit azóta őrzök Schönstattról az, amikor az Örökimádás templom előtt focizott a fiainkkal, habitusban, lengő fátyollal... És veszedelmesen jól rúgott!... A kisfiunk pedig néptáncbemutatót tartott neki – a kerti asztal tetején. A nővérek házában belsejében lévő szökőkutat látva egyik fiunk megjegyezte: „ha ez ennyire szép itt, én is nővér leszek...” Aztán másnap a papok házában lévő még szebb szökőkutat látva helyesbített: „na jó, mégis inkább pap leszek...” Aztán egy atya mutatta meg nekünk azt az egyszerű faoltárt, amit Dachauban készítettek s használtak a papok, a mi Kantenich atyánk is. Rácsodálkozhattunk arra az eleven érzékeléskapcsolatra, ami-

vel látta, hogy a kisfiúkat mennyire nem hatja meg az, ami bennünket olyannyira. Este valóban nem emlékeztek az oltárra, annál inkább a kólára és csokira, amivel megkínálta őket az atya, s arra, hogy ő is a Dortmundnak szurkol! A legeslegjobb az volt persze, amikor Gertrúd-Mária nővér – a gyerekeket egy ügyes csellel lekapcsolva – csakis kettőnknek a Kantenich-múzeumban tartott (lelki)vezetést. A hajdani sötétzárka pontos másában sámlin kucorogva beszélgettünk kettőnkben az életünkről – ez a másik lelkembe égett kép a zárándoklatunkról.

Közös volt ezekben a kalauzolásokban – mint ahogyan azt is megállapítottuk, hogy a mosoly a szerzetesi habitus része... –, hogy a látható épületekben, eseményekben rögtön a mű lelki történetének is szimbólumát is láttatták, és arra sarkalltak, hogy a mi saját életünkben is párhuzamot keressünk. Nemcsak testi, hanem lelki szemeinkkel is láthatunk Schönstattot.

További fűszerek voltak még a zárándokkenyerünkben, hogy fölkereshettük Tilmann atya sírját – kicsi, egyszerű, és a keresztje lábának támasztva egy Ma-

gyarország alakú kő. (E sorokat írva is elsírtam magam.) A családok szentélyét fölülve pedig – rutinosan – megfordítottuk a Szent család szobrot: a házaspár tényleg egymás kezét szorongatja a Kisjézus háta mögött! Hazafelé úton pedig két schönstatti család is vendégül látott minket, és bepillantást engedett a mindennapjaiba, ahol mintegy Schönstatt történelmét láthattuk folytatódni, lám, ilyen lett a kis csírából fakadt burjánzó

élet. Zárásképpen még meglátogattuk a bécsi szentélyt (a kapujában Gertraud nővérral futottunk össze, aki magyarul üdvözölt...), és a kislányom megjegyezte, hogy „mennyi szentély! Látod anya, csak abban különböznek a mienktől, hogy mindben meg van koronázva a Szűzanya!”

Köszönöm, hogy utóízlelésképpen elmesélhettem az utunkat. Jó utat kívánok mindenkinek!

„Az Úrban való örömünk a mi erősségünk”

(Neh 8,10)

Csermák Péter atyát 2016. július 8-án szentelte pappá dr. Erdő Péter bíboros úr a budapesti Szent István Bazilikában. Nagy ünnep ez a Magyar Schönstatt Mozgalom számára, hisz ő az első magyar schönstatt atya.

Újmiséjét 2016. július 10-én mutatta be Óbudaváron dr. Márfi Gyula érsek atyával. Mindkét szentmisén sokan vettünk részt a régióból.

Nagy megtiszteltetés és öröm volt számunkra, hogy Péter atya a soproni hívek körében 2016. augusztus 21-én, a Szent György templomban mutatta be újmiséjét Kaposi Gábor atyával.

Péter atya egy kreatív munkával töltött nap után érkezett Sopronba, a szervezők lelkes csapatával készítette elő Győrben a VI. Kantenich vetélkedő I. fordulóját.

A szentmise bevezetőjében elmesélte nekünk, hogy miként választotta ezt a hivatást, majd interaktív módon bemutatta nekünk a hétköznapi örömök keresésének módját és gyakorlatát.

A szentbeszédében az újmisés jelmondatáról beszélt, arról, hogy egy keresztény ember számára miért fontos az öröm. Meg kell találnunk a hétköznapi apró örömeit, és erre gyakorlati útmutatót is kaptunk tőle:

Esténként idézzük fel azokat a dolgokat, amik örömet okoztak számunkra.

Válasszunk ki egyet és próbáljuk meg felidézni azt az érzést, amit eközben éreztünk. Harmadik lépésként pedig adjunk hálát a nap örömeiért.

A mise végén újmisés áldásban részeseülhettünk.

A szentmisén a zenei szolgálatot a félnyolcas mise gitárosai és zenészei végezték, Horváth Zsolt vezetésével, akik zenéjükkel, énekeikkel biztosították az örömteli hangulatot.

A misét követő kis agapén lehetőségünk volt Péter atyával személyesen is elbeszélgetni.

Kérjük a Jóisten áldását Péter atya hivatásának gyakorlására!

Gondolatok egy papszentelés margójára

Istennek legyen hála és dicsőség! Van saját, magyar, schönstatti atyánk! Sokat imádkoztunk eddig is, felajánlottuk áldozatainkat Péter atyáért a Szűzanyának. Talán gondolhatnánk, hogy révbe értünk, elértük, amit szerettünk volna. De a feladat még csak most kezdődik! Számunkra is!

Hús-vér emberek a papok is! És, hogy mennyire szentéletű egy pap, ez mindenekelőtt a hívők közösségétől, az egyházközség tagjaitól függ! A közösség kell, hogy segítse papját, imával, megbecsüléssel, tisztelettel, támogatással. A közösségnek kell hordoznia őt. Nagyon hamar kritizáljuk papjainkat, ítéletet mondunk róluk, ahelyett, hogy imádkoznánk értük. Azt gondolom, itt az ideje a szemléletváltásnak. Ne mi legyünk azok, akik megszólják őket, rosszat mondanak róluk! Mi legyünk azok, akik imádkoznak értük, áldozatot hoz-

nak értük és megvédik őket másokkal szemben is.

Hús-vér emberek ők. Isten szentsége által szent emberek ők (még ha nem is mindig szentek), különleges módon kiválasztott emberek ők. A pap megszentelt keze által válik a kenyér Krisztus testévé és a bor Krisztus vérévé, általa töröltetnek el bűneink. Éppen ezért sokkal jobban ki vannak téve a gonosz zaklatásainak, kísértéseinek. Becsüljük meg őket! Hordozzuk őket! Vigyázzunk rájuk, szeressük őket! Ez Péter atyánkkal szemben természetes, de minden papunkkal szemben kötelező!

S ahhoz, hogy schönstatti atyáink itthon szolgálhassanak, még újabb hivatásokra, újabb felszentelt atyákra, tehát részünkről is sok-sok imára, áldozatra van szükség! Schönstatti nővéreinkre is ugyanezek az elvek vonatkoznak! A feladat még csak most kezdődik!

Családnapok Sopronban

Az ódon kisváros falai között alig mozdult a levegő. A párás meleg izzadásra készítetett minden élőlényt. A forróság embert és állatot egyaránt az árnyékba űzött. A házak fölé magasodott tornyokból egy felhőt se lehetett látni az égen, a harangok hiába esdekeltek, az eső elkerülte a várost. A szűk utcákon alig le-

hetett vándort vagy turistát látni, aki mégis kimerészkedett a szobája falai közül, az is szorosan a falak mentén, az árnyékban haladt, így menekülve a nap ereje elől. Az ókori és középkori falak hiába hívogatták az embereket, most nem csodálta meg őket senki. A szorosan ölelkező régi házak próbáltak valamit megtartani az éj-

szakai hűvösből, de lassan a belső udvarok is behódoltak a meleg napsugaraknak.

Az egyik kis utcában régi ház nagy nyitott kapuján keresztül egy macskaköves belső udvar látszott. Itt is alig volt árnyék. Nem is nagyon mozdult senki se, és aki kilépett az udvarra, az is sietve tűnt el egy ajtón, a meleg elleni harcot ma mindenki elvesztette. Egyedül egy lusta macska bírta elviselni a hőséget, az egyik virágállvány mellett aludt már reggel óta, akkor még árnyékban, most már a napon, bár lehet, hogy észre se vette, hogy a fény már kikerülte az állványt. A portás a melegtől álmosan nézett fel, csak a szemével bólintott, a feje mozdulatlan maradt, minden mozgás energiába került volna. Belépve az épületbe, mely a szállások felé vezetett, a kis előtérben lépcső vitt le a még hűvös pincébe. Itt lent egy picit kápolna bújt el, ahol a sűrű félhomályba lehetett a csöndben elmerülni, feltöltődni. A reggeli misét áthatotta a béke és a szeretet, a papok prédikációi pedig elmélyült gondolatokat ébresztettek a résztvevőkben.

Ha az udvarról egy másik ajtón lépünk be, két igen fontos helyiséget találtunk, egy termet és egy kis konyhát. A konyha több funkciója miatt is fontos volt, egyrészt itt őrizték az életben maradáshoz szükséges kávé, másrészt az asztal körül csendes éjszakai megbeszélések és éneklések folytak.

Belépve a konyhával szemben lévő nagyobb terembe, az embert akaratlanul is elfogta egy belső remegés, melyet a körben ülő házaspárok pozitív kisugárzásától érzett. Egy nagy körben ültek, csöndben és csillogó szemekkel, kezükben toll és füzet. Olyan csönd volt, hogy – ha egy

kis ventilátor nem keverte volna a levegőt – még a légy zümmögését is lehetett volna hallani. De a csöndben is érezni lehetett a várakozás izgalmát, hiába járnak már több éve a közösségbe, a héten egy új témát, egy új előadást, előadásokat fognak hallani, ami már nagyon hiányzott. A témák az irgalmasság évének szentelt gondolatok felhasználásával a következők voltak: a személyiség fejlődése, hűség, időgazdálkodás, krízis vagy katarzis, az életközép helyzet nehézségei, azok megoldása, elfogadása, felnövekvő gyermekeink elengedése – mindez interaktív előadásmóddal, tornával, táncsal, közös rajzolással megspékelve. Eljutottunk eddig, és ez sem volt könnyű, de hogyan tovább (?), fogalmazódott meg a gondolat a fejekben. Erre ki tud válaszolni? Ki tud okosat mondani? Talán a mindennapok példái és az, amit eddig tanultunk, ezek együtt választ adnak a bennünk megfogalmazott kérdésekre. És ha együtt gondolkodunk, ha érzéseinket kimondjuk, a mi példáink is lehetnek követendőek.

És ha mindezt a heti lelki és szellemi feltöltődést a délutáni és esti közös programok – város-, kastély- és templomnézés, vitorlázás, közös borkóstolás, játék, éneklés és sok nevetés – még szebbé teszik, akkor elmondhatjuk, hogy igazán felejthetetlen élményekkel megyünk haza.

A várakozás szeretettel teli feszültségé nőtt, és akkor az asztalnál ülő házaspár megszólalt: Kedves házaspárok, azért jöttünk ide, mert mindannyiunknak fontos a házassága, így 50 év körül is, és nyugodtan mondhatjuk: „barátaim, ez munka”.

Fenelonék fogadása otthonunkban

A mint elolvastam a levelet, hogy a Fenelon házaspár szállást keres Budapesten, azonnal izgalom lett úrrá rajtam: „Mi, mi szeretnénk fogadni őket!” Még az első lendülettel felhívtam a férjem, mit szól a gondolathoz. Ő eleinte kissé bizonytalanul, később határozottabban bólintott az ötletre.

Kéthetes izgatott (időnként ideges) takarítás vette kezdetét. Csak úgy tudtam közlekedni a lakásban, hogy minden sarokra, ablakra, ajtóra rácsodálkoztam, mennyire koszos, poros minden. Szólássá vált ezekben a napokban: „Jaj, azt ne most, mindjárt itt vannak a Fenelonék!” A legkisebb gyerekünk – akinek a szobájába szándékoztunk költöztetni a vendégeket (21 éves) – már kifakadt: „Menjenek csak el ezek a Fenelonék, mindent széthajigálok az egész lakásban!” Rendszeresen azon töprengtem, milyen magyaros ételeket főzsek tej és lisztmentesen. Két hét szinte semmi másról nem szólt, csak az amerikai házaspár fogadásáról.

A vendégségüket megelőző héten sorra tönkrementek húsz éve ép dolgaink: leesett a konyhaszekrény ajtaja, kijött a falból a fürdőszoba fogas, a mosógépünk nem akart mosni.

Végül eljött az érkezésük napja. Azon a délelőttön mindenki mindenkivel összeveszett a családban. (Nem emlékszem másik ehhez hasonló napra.) Na, mi után jó kis család vagyunk – gondoltam – igazán „szépen” várjuk Fenelonékat.

Aztán attól a pillanattól kezdve, hogy megismertük őket, megváltozott minden. Kegyelmi időt éltünk. Szép volt hallgatni, ahogy meséltek gyerekkorukról, családtagjaik életútjáról, a Kentenich atya körüli valóságról, a megélt schönstatti útról. Mindemellert őszintén érdekelte őket a magyar schönstatti élet, családjuk hétköznapijai, elfoglaltságaink. Minden otthon lakó – felnőtt – gyerekünk szívesen telepedett közénk a beszélgetésekhez, a vacsorához, esetleg csatlakozott a sétához. Merész kérdéseikkel titkos „mesét” is előhívtak vendégeinktől. Megérintett minket, hogy ez az amerikai házaspár mennyire kötődik a házi szentélyéhez. Mély kapcsolatuk a szentéllyel minket is közelebb vitt a mi szentélyünkhöz. Ideje volt leporolni, újraéleszteni a kissé háttérbe szorult házi szentélyt. Mike és Marge jelenléte megnesemesítette, szinte megszentelte napjainkat. És a távozásukat követő időszakot is.

Napokon át újra és újra felelevenítettük egy-egy történetüket, mondatukat. El-gondolkodtunk, mennyire más Kentenich

atyával találkoztak ők, mint akiről mi hallottunk. Mi egy alapító, gondolkodó tanítót ismertünk meg, ők egy mindig rendelkezésre álló, gondoskodó atyát. Érdekes nekünk az út, ahogy Kentenich atya vezette a családokat Milwaukeeban: arra buzdította őket, formálódjanak élő kápolnává úgy, hogy a család minden tag-

ja jelenítsen meg egy-egy részt, tárgyat a kápolnából, s törekedjen megélni azt az eszményt, amit a választott tárgy jelképez. Mindenki azt, ami közel áll a személyiségéhez, vágyaihoz. Ez új, érdekes gondolat, olyan, amiről eddig még nem hallottunk. Olyan gondolat, amin még el-töprenghetünk egy jó ideig.

„Szem nem látta,

fül nem hallotta, emberi ész fel nem fogta, amit Isten azoknak készít, akik szeretik őt.”

Az idén nyáron Sopronban jártunk, itt töltöttük a családnapokat. Tudni kell, nem vagyunk őskövületek – ahogy Varga Karcsi barátunk szokott fogalmazni – a családnapok tekintetében. Az idei nyár volt számunkra a harmadik alkalom.

Az első kettő természetesen Óbudavár volt, és maradt is meghatározó „élményképp” testileg és lelkileg.

Sokan oly lelkesen beszélnek az Óbudaváron eltöltött napokról, ám némi bizonytalansággal – félsszel (talán ismeret hiányában) másik helyszínekről, ahová még ellehet menni (pl. Sopron, Kaposzentbenedek), ahol még helyet kapni...

A Jáksó család Sopronban kapott helyet az idén! Feleségemmel, Krisztinával megbeszéltük mindenféle előítélet nélkül, hogy most idehív minket a Szűzanya, majd közöltük és átbeszéltük mindezt a fiúkkal, mennyi minden és új dolog várhat minket.

Már nagyon vártuk az indulást, és minthogy az életben általában minden

kezdet (indulás) nehéz, esőben indultunk, ám az autónk ablaktörője úgy gondolta, az eső dacára ő nem indul. Így mozgalmas volt az indulás a kocsiba ki-beugrálva: felnyitni a motorháztetőt, igazítani a csatlakozáson... majd lecsukni, visszaülni és megint megtenni néhány kilométert.

A következő kihívás Veszprém elkerülése és a helyes út megtalálása volt, ha nem is elsőre, de a pótvizsgán másodjára átmentünk.

– Nyugi, Krisztina, jó helyre megyünk, majd csak odaérünk... – ezek voltak lelki intelmeim az anyósülés felé.

Tudtuk, hogy hosszú lesz az út, hiszen majdnem átszeltük az országot, de azt nem, hogy ennyire. Sehol egy Sopron tábla... Majd mikor megérkeztünk Sopronba, nem is sejtettük, hogy még egy utolsó próba is vár ránk. Nevezetesen egy saját kútforrásból fakadó kényszerű városnézés, míg a többi család már nagyban vacsorázott. Aztán telefonos segítség alapján tájékozódva ténylegesen megérkeztünk! Istennek legyen hála.

Bogdányiék mosollyal az arcukon fogadtak, és örültek nekünk. Kicsomagoltunk, és jó érzés kezdett eltölteni bennünket a barátságos udvar, az épületek és a szobánk láttán. Alig vártuk már, hogy lássuk, kik is vagyunk itt az ország különböző szegmenseiből. Fürkésztük a házigazdákat, az előadó párokat, a többi házaspárt és nem utolsósorban a gyerekeket és azok vigyázóit.

Nagyon családias közegben voltunk, éppen mint Óbudaváron. Az előadások, melyeket a Pap és a Turai házaspár celebrált, nagyon megérintettek bennünket, a mai napig is elő-elővesszük a jegyzeteinket Csodálatos és nagy élmény a félkör alakú, hosszú kápolna, amely az alagsorban van. Mindannyiunkat egyszerre beszippantott, mint egy ősi Szentély, ahol kitárul a lelkünk.

Különleges szimbiózisban éreztem a lelki terünket a város terével és egész Sopronnal. A város szívében töltöztünk, de ha elsétáltam a főtérré, nem éreztem kontrasztot, hogy most valami másba csöppentem vagy kizökkentem volna. Különös érzés volt ez. A főtéri padon ülve-beszélgetve sem szűnt meg a lelki attitűd. Olyan volt, mintha a város velünk lélegzett volna.

A szülői párnak az egyik szeme a gyerekeiken van. Megelégedve nyugtáztuk, hogy a fiúk semmiben nem szenvednek hiányt, jó kezekben és jó közegben vannak.

Sőt, Sopron sok alternatívát kínál.

Jó kis sportpálya, ahol apa-fiú (gyerekvígázó) meccs volt, ha ennek eredményét nem hallottátok a tévében, akkor ezt én sem publikálom. Igazi attrakció volt a bob pálya, amit kisebb balesettel megúsztunk, hála a nagyfiunk lélekjelenlétének.

A városban sétálni igazi kuriózum, megtalálni, rálelni a lehetetlen helyeken levő eldugott pizzázókra, borozókra a romantikus kétszemélyes ösvényeken.

Első misénk nemzetközi színekben pompázott! Argentín pap olaszul misézett, angolul prédikált. Veron tolmácsolta, és mi magyarul feleltünk.

A békés esti beszélgetéseket más napokon esti játék is fűszerezte.

Várost néztünk, kirándultunk, strandoltunk. Annyi időm sem volt, hogy azt a két kiló paprikát elvigyem szüleim ismerősének. De nem bánom...

A hét derekán felbátorodtam és a tavalyhoz hasonlóan elvállaltam a péntek esti műsor konferanszié szerepét.

Hatalmas plakáttal invitáltam mindenkit, hogy iratkozzanak fel az esti műsorra, ami fergeteges sikerült. Mi magunk is meglepődtünk nagy kamaszfiunk megnyilvánulásán, aktív részvételén. Jó volt látnunk ezt a kinyílást, ami végigsöpört mindenkin, rajtuk kezdve a portáson át, a nyitott kapun keresztül belátó arra járókon, akiknek tekintetét és lépteit bevonzotta a szeretetteljes és vidám légkör. Remélem, te is benéztél volna hozzánk, ha arra jártál volna, de se baj, jövőre is lesz hely Sopronban, ha teheted, jelentkezz oda!

Egyet azért sajnállok: elmaradt a „Király beszéde”, de ez már egy másik történet. Ha találkozunk, elmesélem.

Jáksó Péter és Krisztina

Gyermekével Szűzanyánk szent áldását adja ránk!

A Szűzanya ölelésében

Milyen jó megpihenni édesanyánk karjaiban! Pici gyerekeink még gyakran gyakorolják, mi felnőttek már csak vágyakozunk azokra a régi ölelésekre. Az édesanya ölelése feledteti a múlt nehézségeit, a jövő ilyenkor nem olyan félelmetes, a pillanatban pedig olyan jó elidőzni!

Az édesanya ölelő karjaiban megpihenni mindig újra és újra feltörő vágyunk.

Valahogy ezt érzetük tavaly Sopronban, amikor elhatároztuk, hogy körbevesszük a régiókat a Szűzanya ölelésével. Hogy megpihenjünk, hogy lezárjunk egy nagyon szép korszakot, hogy áldást kérjünk egy újra. Régi családok már unokáznak, újak jöttek, fiatalok, lendületesek. A régen gyakorolt szokások elmaradtak, új igényekkel találtuk szembe magunkat. Nem tudtuk pontosan, mit kíván tőlünk a Szűzanya, de szerettük volna égi édesanyánk áldásával folytatni a megkezdett és ránk váró munkát.

Mit jelent ez a gyakorlatban?

Készítettünk a természetbe kihelyezhető kegyképeket és mini zarándoklatok keretében ezeket az MTA-képeket kihelyeztük a Sopront körülvevő, számunkra fontos helyeken.

Egyre nagyobb létszámban, sok gyerekek kíséretében, énekekkel, imával, frissen sült pogácsával kísértük ki a Szűzanyát, hogy hozzá bármikor visszatérhessünk, megpihenhessünk, és nem utolsósorban legyen ott egy jel a magunk és bárki más számára is.

Most szeptemberben már a harmadik kép került ki, ezúttal a Sopron szomszédságában található Harka határában (ahol az egy főre jutó schönstatt-családok száma meglehetősen magas), a Mária úton, közvetlenül az osztrák határ mellett, festői környezetben.

Ha arra jártok, látogassátok meg a Szűzanyát egy anyai ölelésre!

GPS koordináták:

47.623287,16.568285

Az eszményi család¹

Egyszer asszonyoknak kis köre együtt kávézik. Az egyikük alapított egy új egyesületet, és lelkesen mesél róla. Szeretné a barátnőit is megnyerni, beléptetni. Az asszonyoknak is tetszik és belemennek. Igaz, hogy már tag vagyok hat egyesületben, de nem tesz semmit, belépek a hetedikbe is – mondja valamelyik.

Egyikük azonban tüntetően hallgat és a fejét rázza. Ő nem akar belépni. Nekem van egy saját egyesületem – mondja. Ott a férjem az elnök. Nagyon sok feladatom van az egyesületben. Én gondoskodom az egészségügyről, a gazdasági fejlődésről, az ételről és italról, én foglalkozom a nevelési és a vallási ügyekkel. Ez az egyesület csak az enyém. Ez az én családom, ezért élek és halok.

Gondolom, hogy egyetértenek velem, egy ilyen eszményi család hősiességet igényel.

A szentatya az elmúlt hónapra „a házastársi hűséget” adta imaszándékul az egész katolikus világ számára. Talán azért, hogy kevesebb legyen a házasságtörés és válás? Talán erre is gondolt, de szerintem nem ez áll a középpontban. A szentatya a házastársi hűség megőr-

zése alatt valami mást ért: a házastársak maradéktalan odaadását érti a köztük levő legbensőségesebb szeretet- és áldozat-közösség iránt; valamint minden házasságon kívüli pótkielégülésről való lemondást.

Mit jelent ez: házasságon kívüli pótkielégülés? Itt elsősorban nem valami bűnös dologról van szó.

Mi teszi ma oly nehézé a családi életet? Nekünk, szülőknek miért dermed meg a szívünk az aggodalomtól gyermekeink házasságát látva?

Első oka ennek a mai ember határtalan élvezetvágya. Gondoljanak csak vissza, hogyan fogták fel fiatalokként a családi életet, amikor összeházasod-

tak. Kérdezzék meg gyermekeiket, hogy tulajdonképpen milyen elképzelésük van a házasságról és a családról. Nézzenek bele a mai filmekbe, milyen házasság/család képet közvetítenek. Mindenütt az álmok, csak az álmok; álomszép minden. Olyan házasságról álmodnak, ami sohasem létezett. És minden csupa élvezet és boldogság. Örülnek egymásnak szüntelenül.

És mi lesz a mézeshetek elmúltával? Az élet egyszerre teljesen másként fest. Kinyílik a szemük és meglátják: a fe-

leségem olyan, mint egy kismacska; a férjem olyan, mint egy féktelen tigris. A kapcsolatuk egész története egyszerre másként fest majd. A társam élvezhetetlen, a szép szerelmi történetnek, az eszményi családnak ezzel vége. Mivel pedig otthon már nem talál élvezetet, valahol máshol kell keresnie.

Ehhez jönnek még a mai kor gazdasági nehézségei és az új technikai vívmányok. Ezek mellett ráadásul mindenütt a kéjsóvár női testtel találkozunk. A női test bája olcsó prédául nyilvánosan ki lett szolgáltatva. Most elsősorban nem a bűnre gondolok. A szemem előtt áll egy férj, aki este hazamegy – miután egész nap odakint torkig jóllakott ilyesmivel –, és azt kérdezi magában, ugyan mi újat tud még mutatni a felesége. A munkája során csinos női alkalmazottak veszik körül egész nap, velük kell találkozni, beszélni, udvarolni... Mi lesz mindennek a következménye? Holnap számára már nem lesz vonzó a felesége.

Gondoljunk most arra, hogy mit jelent teljes mélységében a házastársi hűség.

Ez alatt a házastársak teljes odaadását értjük a köztük levő tökéletes szeretet- és áldozat-közösség iránt; aztán pedig lemondást erről az egész sereg pótkielégülésről, melyet mindenütt utánunk dobnak.

Látják önök is, hogy mennyire nehéz eszményi családdá válni? Most nem a házasságtörésről van szó; nem is a válásról. Most itt az eszménnyel foglalkozom,

ezekkel a finomabb dolgokkal. A te nagy eszmédet akarom tudni!

Hogyan lehetne egy ilyen világban eszményi családdá válni?!

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak egy ilyen eszményre, mert kielégítik őket...

A modern hedonizmus² mellett számolni kell még a modern materializmussal is.

És ilyen körülmények között teremtünk eszményi családot?!

Látják, hogy mekkora hősiesség kell ahhoz, hogy egy ilyen „család-szerzetet” alapítsunk...

De az is igaz, hogy erre a rendre van ma az egyháznak a legnagyobb szüksége. Ezt a forrását kell ma a legerőteljesebben kibontakoztatni, ez a katolicizmus hit és élet-forrása.

Adolf Kolping³ mondta: „Aki magát világmegváltónak érzi és közben elhanyagolja a saját családját, az a nép halálos ellensége.”⁴

Jól meg kellene fontolnunk ezeket a szavakat.

Tegyük fel, hogy családapa vagy családanya vagyok. Hol van az a fő munkaterület, ahol tevékenykednem kell? Mi van tehát, ha jön hozzám a plébános atya, akit szeretek és azt mondja: Segítened kell nekem a hitoktatásban vagy a karitásban vagy valahol máshol. A felkérés, a munka tetszik nekem. Úgy tűnök fel magam előtt, mint egy világmegváltó. Meg akarom újítani az egész

¹ Előadásrészlet: „Das Ideal einer Schönstatt-Familie” 1956. 09. 14. Am Montag Abend 3.

² Hedonizmus: Filozófiai irányzat, mely szerint az élvezet az emberi cselekedetek célja és mozgatóereje.

³ 1991. október 27-én avatta boldoggá II. János Pál pápa.

⁴ Forrás: Anton Koch, Homiletisches Quellenwerk, Bd. 3, Freiburg 1939, Nr. 600, 8. 4.

világot. Vannak ilyen típusok. Köztünk is voltak régebben ilyenek. És akkor Adolf Kolping így szól: ha ilyen világ-megváltó akarsz lenni, de elhanyagolod a saját családodat, akkor a nép halálos ellensége vagy. Értjük, hogy miért? Tulajdonképpen nagyon egyszerű: ha meg akarom újítani a világot, akkor először a saját családomat kell megújítanom.

Szeretném még idehozni egy protestáns lelkész kijelentését is: Az egész világot tekintve, ahol az életben az ég a legközelebb volt hozzám, azt a kis helyet az édesanyám készítette az otthonunkban.

Csodálatosan szép mondat! Azt mondja, hogy ami az eget hozzám a legközelebb hozta, ami az éghez a legjobban hasonlított, az az otthonom, a családi házunk volt. Értjük, hogy mit jelent ez? Azt jelenti, hogy nem a mozi és nem is az autóm volt, amelyben átszáguldtam a világon; nem a képes magazinok voltak, nem a tánc és semmi egyéb a mai összes kínálatból. Hanem egyes egyedül a családi otthonom volt.

Talán most valaki azt kérdezi magától: elmondhatják-e majd egyszer az én gyerekeim is rólam, hogy a házunk, amelyben születtem, amelyben nevelkedtem, volt az a hely, ahol az eget magamhoz a legközelebb éreztem? Talán a szüleim szegények voltak, de nekem szerencsém volt és milliomos lettem. Gyönyörű házakat építhettek! Mi mindent

élvezhetnek! De hol van az a hely, ahol az ég a legközelebb volt hozzám?

A lelkész szava egy eszményi családra utalt.

Az elmúlt napokban volt nálam egy férfi: – Irigylem a szomszédomat – mondta. Minden tiszteletem és elismerésem az övé. Mert sikerült neki a tinédzser fiait összetartani.

Művészet ez? Igen, nagy művészet!

Mert ki képes ma a tinédzser gyerekeiket úgy otthon tartani a családban, hogy ott jól is érezzék magukat?!

De vegyék azt is észre, hogy mekkora jelentősége van ma annak, hogy a családjaink összefognak. Egyedül ma már egyetlen család sem lenne képes ilyen eszményre törekedni.

Szabadság és hűség

A Szentatya a házastársak szereteten alapuló hűségéről elmélkedett az általános kihallgatás keretében, és arra buzdított, hogy mind egyéni, mind társadalmi életünkben növeljük az adott szó becsületét, az ígéreteinkhez való hűség megbecsülését.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A család abból a szeretet- és hűségígéretből él, amelyet a férfi és a nő tesznek egymásnak. Ebbe beletartozik a gyermekek elfogadásának és felnevelésének vállalása; megvalósul az idős szülőkről való gondoskodásban, a család leggyengébb tagjainak védelmében és ellátásában, egymás kölcsönös segítségében, ami arra irányul, hogy saját képességeiket kibontakoztassák, és saját korlátaikat elfogadják. És a házastársi ígéret kitágul: a házasság összes apa, anya, gyermek örömeiben és szenvedéseiben, nagylelkű nyitottsággal az emberi együttélésre és a közjóra. Ha egy család önmagába zárkózik, az önellentmondás, annak az ígéretnek a megsértése, amelytől élete származik, és amely folytonosan élte. Ezt sose felejtsetek el: a család önazonossága mindig egy olyan ígéret, amely kitágul: az összes család felé és az egész emberiség felé.

Napjainkban a család élet ígérete mellett hűség becsülete nagyon meggyengült. Egyfelől azért, mert a szabad-

ság kétségbevonhatatlan elveként magasztalják fel az embernek azt a félreértett jogát, hogy – minden áron és bármilyen kapcsolatban – saját megelégedésére törekedhet. Másfelől azért, mert kizárólag a törvény kényszerítő erejére bízzák a kapcsolatban élt étellel és a közjó melletti elkötelezettséggel járó kötelezettségeket. De valójában senki sem akarja, hogy a javaiért vagy kötelességből szeressék. A szeretet – és a barátság is – erejét és szépségét abból nyeri, hogy olyan köteleket hoz létre, amely nem veszi el az ember szabadságát. A szeretet szabad, a család ígérete szabad, és ez a szépség. Szabadság nélkül nincs barátság, szabadság nélkül nincs szeretet, szabadság nélkül nincs házasság.

A család abból a szeretet- és hűségígéretből él, amelyet a férfi és a nő tesznek egymásnak.

Szabadság és hűség tehát nem állnak egymással szemben, sőt, támogatják egymást, mind a személyközi, mind a társadalmi kapcsolatokban. Gondoljunk csak bele, mi-

csoda kárt okoz a civilizált kommunikációban világszerte a meg nem tartott ígéretnek egyre gyakoribbá válása – különféle területeken –, valamint az adott szóhoz és a vállalt kötelezettségekhez való hűtlenség elnézése!

Igen, kedves testvéreim, a hűség egy olyan elkötelezettség ígérete, amely önmagát igazolja: növekszik az adott szóhoz való szabad engedelmisségben. A hűség olyan bizalom, amely valóban

azt akarja, hogy közösen osztozzanak rajta, és olyan remény, amely azt akarja, hogy együtt táplálják. És a hűség kapcsán eszembe jut, amit a mi öregeink, a nagyszüleink mesélnek nekünk: „Azokban az időkben, amikor egyezséget kötöttünk, egy kézfogás elég volt, mert még létezett hűség az ígéretekhez.” És ennek is – ami egy társadalmi valóság – az eredete a családban van, a férfi és a nő kézfogásában, hogy együtt haladnak előre egész életükön át.

A hűség az ígéretekhez az emberség valódi mesterműve! Ha merész szépségére nézünk, megrettenünk, de ha megvetjük bátor állhatosságát, elvesztünk. Semmilyen szeretetkapcsolat – sem barátság, sem másfajta szeretetforma, a közjó semmilyen boldogsága – nem tölti be igazán a vágyunkat és a reményünket, ha nem vesz lakást benne a léleknek ez a csodája. Azért emlétek „csodát”, mert a hűség hatalma és meggyőző ereje – mindennek ellenére – továbbra is lenyűgöz minket és csodálatot ébreszt bennünk. Az adott szó becsületét, a hűséget az ígérethez nem lehet adni-venni. Senkire sem erőltethetők rá, de megőrizni sem lehet őket áldozat nélkül.

Egyetlen más iskola sem tudja megtanítani a szeretet igazságát, ha a család nem teszi meg. Egyetlen törvény sem tudja senkire ráerőltetni az emberi méltóság ezen kincsének a szépségét és örökségét, ha a szeretet és a gyermekvállalás közötti személyes kötelék nem írja bele a húsunkba.

Testvéreim, vissza kell adnunk a szereteten alapuló hűség társadalmi megbecsülését: adjuk vissza a szereteten

alapuló hűség társadalmi megbecsülését! Ki kell emelnünk a rejtettségéből annak a sokmillió férfinak és nőnek a mindennapi csodáját, akik nap mint nap újra lefektetik családi életük alapját, amelyből minden társadalom él anélkül, hogy más módon biztosíthatná. Nem véletlen, hogy a szeretet és a gyermekvállalás ígérethez való hűségnek ez az alapelve bele van írva Isten teremtésébe örök áldásként, amelyre rá van bízva a világ.

Ha Szent Pál kijelentheti, hogy a családi kötelékben titokzatos módon feltárul az Úr és az egyház közötti köteléknek is a döntő igazsága, akkor ez azt jelenti, hogy maga az egyház itt egy olyan áldást talál, amelyet őriznie kell, és amelytől mindig tanulnia kell, még mielőtt maga tanítaná vagy fegyelmi szabályokkal ellátná azt. Az ígérethez való hűségünket mindig rábizzuk Isten kegyelmére és irgalmára is. Az emberi család iránti szeretet – jó és balsorsban – becsületbeli kérdés az egyház számára! Adja meg nekünk Isten azt a kegyelmet, hogy meg tudjunk felelni ennek az ígéretnak.

Forrás: Vatikáni Sajtóközpont (szerkesztett változat)

„Legyetek a vágy és a bizalom gyermekei!

Horváth Teca és Attila

Schönstatti „pályafutásunk” alatt eljutottunk az „apostolok” közé is. Itt ismertük meg Attilaék családját is.

Meséljetelek egy kicsit magatokról! Kik vagytok?

Attila: Horváth Attila és Teca vagyunk. Idén volt a negyedszázados házassági évfordulónk, abban a templomban ünnepelhettünk, ahol 25 éve házasságot kötöttünk. Nagyon szép szentmise volt. Elmondhatjuk, hogy egy nehéz időszakon vagyunk túl. Ez az ünnep jó alkalom volt arra, hogy elgondolkodjunk a múlton. Mostanában nem volt nyugodt, leülő időszakunk, de többször visszaemlékeztünk az elmúlt évekre. A gyerekeinktől kaptunk egy fényképalbumot, összeválogatták életünk pillanatait. Emlékek jöttek elő, találgattunk, hol, mikor készülhetett a kép, nagyokat neveltünk a divatváltásain, csodálkoztunk a gyerekek gyors növekedésén.

Három gyermekünk született: a legnagyobb lányunk, Teca a Pázmányon a történezmesterképzést kezdi, jövőre esküvőt tervez, és dolgozik is az egyetemen. Attila ebben a tanévben fog érettségizni, angol-hittan szakos tanár szeretne lenni. Jelenleg ő az iskolájában a DÖK elnök. Krisztina kilencedikes, neki még nincs határozott elképzelése a jövőjéről.

Ők a három nagy gyereketek. Van még két kicsi is...

Teca: Van egy 7 éves és egy 3 éves nevelt gyermekünk (a három nevetlen mellett). Szasza most kezdte az iskolát, Szebike óvodás. A három után szeretünk volna negyedik gyermeket. Végül nem úgy kaptuk, ahogy gondoltuk... Feltettük a kérdést magunknak és Istennek: „ha mindkettőnk szívében ott a vágy a negyedik gyermekre, akkor miért nem kapjuk meg? Talán máshogy fogunk kapni?” Olvastunk egy felhívást, hogy nevelőszülőket keresnek. Először óvatos lépéseket tettünk, mert nem tudtuk, ez lesz-e a mi utunk. Egyszer Attila imádkozott a háziszentélyben, és feltette a konkrét kérdést: „Ez a mi utunk?” Húzott egy Kentenich kártyát, ez volt rajta: „Így van a tervben!”. Ekkor mertünk határozottabb lépéseket tenni... Szaszánk a 18. házassági évfordulónk napján született.

Öthónaposan került hozzánk. Akkor nem hagyta magát megölelni. Néhány hónap múlva javult a helyzet, ma már nagyon bújós kislány.

Ő már tudja, hogy nem a vérszerinti gyermekünk. Szüleit havonta látogatjuk. A lelkében van egy állandó bizonytalanság, a változások félelemmel töltik el, gyakran erősíteni kell a kis lelkét, de azt gondoljuk, ez teljesen normális, más gyerekeknél is előfordul. Igyekszünk egy szeretetteljes boldog gyermekkort biztosítani számára. Fontos ápolnunk a vérszerinti szülőkkal a kapcsolatot. Őket édesanyaként és édesapaként szereti.

Szaszával teljes lett a család? Megnyugodtatok?

Attila: Egy gyermek befogadása volt a tervben. Lányunk, Teca egyetemre járt éppen, amikor egy decemberi napon telefonáltak, hogy van egy kisfiú, akinek a szülei hasonlóak, mint Szaszáé, ezért ránk gondoltak, el tudnánk-e vállalni. Ez a fiúcska újszülött volt. Előreláthatólag három hónapra kellett volna befogadnunk, mert abban bíztak, hogy ennyi idő alatt rendeződik a szülők helyzete. Rövid idő alatt kellett döntenünk, így a nagy gyerekeinket nem tudtuk megkérdezni. Nekik ez persze rosszul esett.

Talán mást mondtak volna, elmondhatták volna az aggodalmakat. Végül pótoltuk ezt az elmaradt beszélgetést, természetesen a döntésen már nem változtattunk, hiszen Teca „beleszeretett” Szebikébe a kórházban. Amikor hazavittük, rögtön mindenki kedvence lett. Szerencsére ez a hirtelen döntésünk „jól sült el” a gyerekeink számára is.

Szebike nagyon aktív hároméves, folyton fel akarja hívni magára a figyelmet, mozgékony, eleven, nagy szüksége van arra, hogy biztonságban, szeretetben éljen. Feladatunk „csak” annyi, hogy ezt az igényét kielégítsük.

Hároméves... Ezek szerint a mai napig nálatok van.

Teca: A kisfiú szülői háttere sajnos igen bonyolult. Sokat imádkozunk érte, és harcainkban gyakran fordulunk a

Nap mint nap azért imádkozunk, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Hisz tudjuk, hogy a Szűzanya és a Jóisten a legjobbat akarja nekik.

Szűzanyához. Háromszor egymás után, különféle helyszíneken kaptuk a biztatást, én otthon, Tecus lányunk Budapesten, Attila Óbudaváron: „Legyetek a vágy és a bizalom gyermekei!” Szebi ügyében ehhez tartjuk magunkat.

Szebi mennyire tudja, hogy nem a saját gyermeketek?

Kapcsolattartáskor mondjuk neki, hogy „édesanya-édesapa”, de még nem érti.

Meséljetelek kicsit a schönstatti utatokról is! Hogyan kerültetek Óbudavárra?

Attila: 2000-ben egy barátunk hívott minket. Azt mondta: itt semmi sem kö-

telező, csak a mosogató. Jó lenne nektek ott. Teca vallásos volt, én nem, csak támogattam mindenben. Első este közöltem is a körben, hogy nem vagyok vallásos, csak Teca miatt vagyok itt. Ez nagyon jó kibúvó volt mindenre: én nem tudok semmit, ti csak csináljátok! Végül az eredmény az

lett, hogy itt jó légkör volt, és megállapítottam, hogy az életet lehet több gyerekkel is élni. Harmadik gyerek kell, engem meggyőzött, így is lehet élni. Krisztinának így schönstatti gyerek tulajdonképpen.

Aztán csoportba kezdtünk járni Sopronban, elsőáldozó, bérnáló lettem. Jártunk Óbudavárra, éreztük, hogy milyen jó lenne évközben is többször élvezni ezt a légkört. Ekkor hívtak minket a 2005–07-es Családakadémiára. A képzés végén a végzetekkel előkészítettünk egy jegyeskurzust.

2008-ban a képzőház szentelésekor megkötöttük a szeretetszövetséget, és ekkor lett a házi szentélyünk is felszentelve.

Amikor pedig ismét éreztük, hogy valami másra, mélyebb elkötelezettségre lenne szükségünk, szerettünk volna jobban Schönstathoz tartozni, megismerni Kantenich atyát, jött a megtiszteltetés – mi ezt annak éltük meg, nagy megtiszteltetésnek –, hogy hívtak minket az apostoli csoportba. Az első között voltunk, akik elköteleződtek a Magyar Schönstatt Apostolok közösségében. Jelenleg Fertőszentmiklóson dolgozunk egy jegyeskurzus indításán.

Térjünk vissza a nevelt gyerekekre! Mit kaptatok tőlük?

Teca: Szasza sérült szülők gyereke, édesanyja, édesapja a különleges otthonban vannak. Kaptunk egy nagyon nagy családot, minket is mindig meghívnak az ünnepeikre. Ott látjuk a fantasztikus befogadó légkört, a sérült emberek figyelmét, szeretetét. A gyerekeinket is elfogadják és viszont, óriási példa ez szá-

munkra. A szülők hálásak nekünk, hogy nálunk van, hogy szerethetik, hogy tartják vele a kapcsolatot.

Szebi szülei állami gondozásban nőttek fel. Nem tehetnek róla, hogy nem tudják nevelni a gyerekeiket. A mi feladatunk a kisfiú fejlődését maximálisan segíteni, egy boldog családi háttérrel. Nem tudjuk figyelmen kívül hagyni a szüleiket sem. Nekik már tényleg nehéz segíteni, de megpróbálunk feljűk segítő szándékkal lenni. Itt felmerül a saját felelősség kérdése: meddig vagy felelős az életedért? Van esély, hogy valaki kikerüljön abból a körből, ahonnan jött? Mi most azt tudjuk biztosítani nekik, hogy ingergazdag, pozitív környezetből induljanak el a gyerekek az életbe.

Nap mint nap azért imádkozunk, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Hisz tudjuk, hogy a Szűzanya és a Jóisten a legjobbat akarja nekik. Ehhez kívánunk jó eszközök lenni. A vágy és a bizalom gyermekeiként élni és nevelni a ránk bízottakat.

Nyári emlékek

Fáklyásfutás

– Itt kell elfordulni jobbra?

– Nem, a következő. Menjünk még egy kicsit! Nézd, szerintem az az ő házuk.

– Itt két nagy autó is van. Szerinted melyiket adják oda?

– Tuti a régebbit, bolondok lennének az újat egy lánycsoportnak kölcsönadni.

– Ajj, biztos kijutunk azzal az öreggel? Egyáltalán, hogy kell azt vezetni?

– Nem tudom, de csöngessünk be, aztán majd kiderül.

– Sziasztok! – köszönt egy fiatal, mosolygós apuka. – Andai Zsolt vagyok, gyertek be! Épp fektetjük a gyerekeket!

Így találkoztam először ezzel a kedves családdal. Bementünk, Zsolti megírta a meghatalmazást, miközben innivalóval kínáltak. Az otthonuk igazi sokgyerekes családi fészek volt, ahol körbenézve hamar találkozott a tekintetem a Schönstatti Szűzanyáéval. Tudtam, hogy jó helyen vagyok.

Legnagyobb meglepetésünkre az újabb autót adták oda nekünk a porréninges schönstatti utunkra. Több mint 2000 km. Láttam rajtuk az izgalmat, pedig próbálták nem mutatni. Pár hónapja vették meg ezt a Toyotát, ez „A családi autó”. Ők még alig használták, szinte semmit ahhoz képest, ami a következő 7 napban rá várt...

Kedves Anikó és Zsolti!

Megmondom őszintén, mi is furcsán néztünk rátok, mikor odaadtátok a slusszkulcsot és a forgalmit. Nem mintha nem bíznék magamban és a vezetésben, de az a bizalom, amivel ti a Szűzanya felé fordultatok, és engedtétek, hogy az Ő eszközei legyenek, egy életre belém vésődött. Ezt, ilyen körülmények között, ezerből egy teszi meg.

Nagyon hálásak vagyunk, azt hiszem, szavakban nem is kifejezhető módon.

Számomra ez az igazi hit. Odaadni azt, amim van, és egészen bízni abban, hogy a Szűzanya gondoskodik. Csodálatos gyermekei vagytok a Mennyei Atyának, szerintem nagyon büszkén mosolyognak rátok most az Égiek.

Köszönjük a példátokat, a hiteteket és hogy megbízatok bennünk! A Jóisten fizesse vissza ezerszeresen! Isten áldjon benneteket!

Radnai Kinga

Előző este még sok mindent nem tudtam, hogy pontosan, hogy meg mint lesz, csak annyit, hogy a koliban, ahol néhány órát aludtunk, borzasztó meleg volt. De még azt sem, hogy mikor kell kelni, így harmadik kocsis létemre egy laza két órával korábban már felkeltettem a csapatot, amikor szóltak, hogy nono fiam, ráér még az kicsit később is. A Balatonhoz lefelé aludtunk még egyet (leszámítva, amikor Berci bejelentette, hogy készen vagyunk ugyan, de rajta van az üggyön, és beletaposott), majd beérve a második kocsit, átvettük a lángot.

Az én futásom Alsóörstől volt Arácsig. Berci is futott velem, kilométerhiánya volt, de még úgy is sokkal gyorsabb volt, hogy három szakaszt futott, mint én az egyetlenemmel. Ráadásul el is tévedtünk kétszer, mert azt hittem, tudom az utat, de mindig rosszul bíztam abban, hogy most már lefele kell menni. A futás amúgy jó élmény volt annak ellenére, hogy nem szoktam ennyit futni, de valamilyen tempóban végigbírtam, és csak a végén éreztem, hogy már egy lépést sem bírok többet. Utána biciklire szálltam, és az tényleg felemelő érzés volt. Aköz-

ben az imaszándék is jobban ment. Kifejezetten szép helyeken mentünk, nekem nem volt megerőltető, és vittük a lángot Óbudavárra. Jó volt.

Zánkán megfürödtünk és leheveredtünk. Nem sok alvás után már indulni kellett. Én csak az utolsó 3 kilométeren futottam, de még ott is volt keverés a kocsikkal, biciklikkel. Nekem jól esett a végső futás. Főleg jó volt megérkezni a kápolnához, ahol olyan örömmel vártak minket.

Köszönjük az ajándékokat, illetve nagyon szép gesztus volt Gergőt is megajándékozni, megérdemelte. (No, nem azért, mert nem aludt...)

„A kitartást a világon semmi sem helyettesítheti – sem a tehetség, hiszen mi sem gyakoribb, mint az elvetélt tehetségek, sem a tudás... a világ tele van művelt, de lezüllött emberekkel. Ám a kitartás és a határozottság együtt mindenható. A kitartás mindig megoldotta az emberiség problémáit, és a jövőben is mindig meg fogja oldani.”

Calvin Coolidge

Magyarország, Európa 2016

ennek a lapszámnak a mottója: Hüékek maradunk! Elgondolkoztatóan szép, óriási témakör. Választani lehet a valakihez vagy a valamihez való hüének maradás kimeríthetetlen ajánlatából. Szeretni Istent, hazát, családot, életet, a világot.

Június 10. – július 10. Magyarok, magyarok! – zúg a négyszemélyes tömeg. A kertben rakosgatok és hallom, hogy a szomszéd kertjében négy, hat éves gyerekek fociznak. Három lány és egy fiú. A legnagyobb lány kijelenti: mi vagyunk a magyarok és te valami más. A kijelölt valami más szipogni kezd: 'én is magyarok akarok lenni!'. Olyan jó ezt hallani, hogy a meghatottságtól titokban én is szipogok. Talán arra gondolok, hányszor, hány országban voltam valami más.

Néhány órával később a buszra egy család három kislánnyal száll fel. Mind egyikükön piros-fehér póló-ing, rajta: Magyarország. Arcukon, kézfejükön is a nemzeti színek. Jó ezt látni. Megyünk egy sétálóutcához, hogy nagy kivetítőn figyelve drukkoljunk a magyar csapatnak. Nem futball-, magyarulában az ország! Évtizedek sikertelensége után most az Európai Labdarúgó Bajnokságon részt vesz Magyarország is. Végre találunk egy olyan kávézót, ahol még van hely. Beülünk kilenc-tízen, ismerősök. Majdnem mindenki külföldi. Megkezdődik a meccs. Amikor a magyarok berúgják az első gólt, mint a vulkán, elemi erővel tör ki a boldogság, lelkesedés. Is-

meretlenek ölelkeznek össze. Jó magyaroknak lenni! Amikor végre visszaülünk, az egyik brit ismerős a magyar szurkolók 'Magyarország' feliratú pólóját betűzgetve megkérdezi: 'mi van a drukkerék fekete pólójára írva? Valamilyen szélsőjobbaldali vagy antiszemita jelszó?'. A mellette ülő angol férfi már nyolc éve él itt. Neki is az a meggyőződése, hogy biztosan valamilyen uszító jelszó van a drukkerék fekete pólóján. A kérdező egy éve él Magyarországon, és azt nem tudja, hogy ahol él, annak az országnak ez a neve. Egy éve élvezzi a magyarok vendégszeretetét, soha, senki nem bántotta, csak segítette, és mégis azt feltételezi, hogy valamilyen támadó, ellenséges feliratot viselve ül egy franciaországi stadionban többtízezer magyar. Ez is bizonyítja, mennyire sikeres a magyarellenes propaganda. Elgondolkodtató.

Folytatódik az Európa Bajnokság. Miután kiestek, az izlandi játékosokat hazaérkezésükkor – az egész ország várta. A Portugália–Wales mérkőzés előtt a walesi vezető így nyilatkozott: 'Merj álmodni!'

„Győzelemről énekeljen napkelet és napnyugat, millió szív összecsengjen, magasztalja az Urat!” – éneklő a kórust követve a zsúfolásig telt Bazilika magyarul tudó közössége. Közben megindul a ministránsok, a misét együtt mondó papok hosszú sora. 2016. július 8. Felemelő érzés, hogy annyi atya, közülük sok, külföldről érkezett Csermák Péter, az első magyar schönstatti atya pappá szen-

telésére. Az istentisztelet alatt magyarul, németül, latinul, és angolul énekelnek és imádkoznak a koncelebráló atyák és a gyülekezet. Erdő Péter bíboros mondja a misét és a szentbeszédet. Hosszú a szertartás, de még a csak idegen nyelveket beszélő gyermekek is türelemmel várakoznak. Amikor véget ér a papszentelés, a bazilika oldalánál felállított asztalokhoz szóródik szét a tömeg. Rengeteg a szendvics, édesség, üdítő. Mindenki hozott valamit. Sok a felbukkanó ismerős, barát, templomi vagy valamilyen katolikus, keresztény közösségi társ. Sok a Németországból, Ausztriából érkezett pap is, akiknek hamarosan indulniuk kell haza, de az indulásig szívesen beszélnek. Arról, hogy szeretnek ide járni, mert szép a város, állandóan fejlődik, és a magyarok olyan vendégszeretőek. Érdekes, mennyire eltér véleményük annak a néhány külföldinek a nézetétől, akik itt és jól élnek, abból, hogy nem magyarok. Angolt tanítanak, újságot írnak, és szidják az országot. De itt ma,

Budapest szívében, különösen jó érzés katolikusnak és magyarnak lenni.

Hüékek maradunk. Jó tudni, hogy Isten velünk van, és Ő hű marad hozzánk!

Fernando Santos, a portugál válogatott focicsapat edzője közvetlenül a világbajnoki győztes meccs után ezt nyilatkozta a világsajtónak:

„Elsősorban és mindenekelőtt a Jóistennek szeretném megköszönni ezt a pillanatot! (...) Az én Legnagyobb Barátomnak, és az ő Édesanyjának tulajdonítom ezt a győzelmet. Neki mondok köszönetet azért, hogy meghívott engem és megajándékozott a tudás, a szigorúság és az alázat adományával, amelyekkel vezethettem a csapatot. Remélem és kívánom, hogy az Ő Nevének a dicsőségére váljék ez a győzelem!”

Amikor Kentenich atya arra buzdít minket, hogy ne elveszük, hanem kereszteljünk meg a modern világ dolgait, valami ilyesfélére gondolhatott!

Hűség a szentségi házasságban

Biztosan már többször átéltük azt az érzést, amikor egy gyönyörű táj látványa tárul elénk, egy kiránduláson elcsodálkozunk, és a lelkünk is megszólal: „Uram tied a dicsőség, ez mind a te műved.” Egy kisbaba mosolyától pedig teljesen elalélunk. Általában ezek a képek mindnyájunkban elindítanak egy szép gondolatot és melegség tölti el a szívünket. Számomra mély érzelmeket áraszt, ha egy idős házaspárt kézen fogva látok sétálni, érződik, ahogy sugárzik egymás iránti hűségük, szeretetük.

Viszont megdöbbenve tapasztaltam, hogy ez a kép nem is mindenkinek vonzó, sőt megosztó is tud lenni.

Van, akiben az irigység hangja és a kor szelleme szólal meg:

„Egyvalakivel leélni az életünket nagyon unalmas lehet. Különbösen is, minek összeházasodni az csak egy papír...”

Amikor a megöregedés félelmei szólanak meg: én nem szeretnék megöregedni.

„Egymásnak is csak nyugök lennénk. Probléma gyermekeinknek, unokáinknak. Különbösen is milyen élet az, amikor már nem tudjuk ugyanazt csinálni, ami fiatal korunkban örömet szerzett?! Mi értelme ennek?”

De nagyon sokan vannak, akik úgy gondolkodnak, a hűség elavult fogalom, nincs is rá szükség. Minek? Éljen a mának, felesleges egy állandó társal lélni az életüket. Különbösen is, amiről nem tud a társunk, az nem is fáj neki. Többek-

nek a hűségről csak a márkahűség jut az eszükbe.

Egy közkezdvelt katolikus popzenész *Hűség* című számában így fogalmaz:

Nem én választottam,
Ő hívott engem
A hűség megtanított rá,
Hogy szabaddá kell lennem.

Vajon egy szentségi házasságban mit jelenthet nekünk ez a szó?

Nekem először ez jutott az eszembe: a Szentlélek Úristen egyik kegyelmi ajándéka.

Bérmálkozásomkor és a Szentlélek-szeminárium során is ezt az ígét kaptam:

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koszorúját.” (Jn 2,10)

Ekkor tudatosan igent mondtam Jézus szerető, hívó szavára, rájöttem, hogy nem szolgálhatok egyszerre két úrnak.

Majd amikor az oltár előtt egymásnak igent mondtunk, hűséget is fogadtunk egymásnak, hármásban.

Amikor az emberi élet határállomásaihoz, mérföldköveihez érkezünk az Istenszentséget ad számunkra. Vajon mi is az a szentség?

Megerősítés, segítség az ember számára. A házasság szentsége az egyedüli szentség, ahol az Isten nem a papot használja fel, hogy a szentséget kiszolgáltassa, hanem a társamat és engem magamat. És a Jóisten bennünk működik, velünk van, és nem akar elhagyni bennünket soha. Mit is jelent a házasság szentsége?

Azt, hogy nem ketten vagyunk, hanem hárman: Jézus Krisztus is velünk van a házasságunkban. Ez a házasság hármassága.

Nagy segítség, hogy Isten velünk van, mert ő képes minket megtartani a szeretetben.

Érdekes módon mintha ma a házasság újra kezdené visszanyerni becsületét és életerejét. Pedig egyes adatok szerint manapság 1000 házasságra 510 válás esik Magyarországon.

Mire is gondolunk konkrétan?

Újra fontossá vált a felek közti intimitás. Korábban nem volt olyan fontos, hogy házasság szeretet alapján mérettessék meg.

Talán válás is azért van olyan sok, mert az emberek úgy gondolják, ha a szerelem elmúlik, ez már elegendő indok arra, hogy elváljanak. Tehát soha nem volt olyan nagy igény a szeretetre, a bensőséges kapcsolatra, mint ma. És a válások arra is rámutatnak, hogy maga az eszmény mennyire egészséges és tökéletes. Hosszútávon ez a megtisztulás juttatja közelebb a házasságot Isten eredeti tervéhez, céljához. Hiszen Isten az, aki egymáshoz vezeti az embereket és nem a szerencse.

Ő az, aki erősít minket, és meg is próbálja a házasságunkat csak azért, hogy szeretetünk még nagyobb legyen egymás iránt. Így őriz meg minket hűségünkben.

A házasságunkon dolgozni is kell.

Gondoljunk egy vadon termő fára! Ennek gyümölcse vadkörte, vadalma, vadcserezsnye stb.

A vadon termő fa gyümölcse is lehet finom, esetleg meg lehet enni, de egy kicsit fanyar. A vadon termő fa nem hoz

annyi termést, termése esetleg tele van kukaccal, a fa pedig göcsörtös ágaival gondozatlannak tűnik. A vadgyümölcsfákba beoltott nemesített fa gyümölcse finomabb, ízletesebb, több termést hoz, meghálálja a gondoskodást.

Ha házasság és hűség nélkül élünk vagy nem törődünk egymással eleget, együtt élünk, de nem kötünk házasságot, mi is olyanok vagyunk, mint a vadon termő gyümölcsfa.

Nem kell ahhoz összeházasodnia az embernek, hogy a problémák előjöjjenek. Ezek rögtön megjelennek, amitől fanyarok, kiábrándultak leszünk. De ha kimondjuk, hogy igen, én, szeretlek téged nemcsak ma, hanem míg élek, akkor a szentség megszületik, megkapjuk a kegyelmet, és beoltott nemesített fa lesz belőlünk. A lelkünk fájának a kegyelem miatt bőven fog teremni gyümölcse, emiatt nem leszünk kiábrándultak.

Természetesen a gyümölcsöst gondoznunk is kell, mert felütik néha a fe-

jüket a gyomok, melyeket ki kell tépni gyökerestül, nehogy megfojtsanak bennünket. Kártevők is jelentkehetnek, amelyek ellen érdemes védekezni.

Kártevők, gyomok lehetnek pl. a szenvedélyek, amik már túlmutatnak a normális mértéken (facebook, tv nézés, sport...), egy kedves csinos kolléganő, megértő romantikus munkatárs, de akár a kevés pihenés, az állandó rohanás, a rosszul beosztott idő, a közös imák elmaradása, a közös beszélgetések csökkenése, stb.

Ha megfelelőképpen ápoljuk házasságunkat, hűségünket, rengeteg gyümölcsöt fog teremni.

Sok eszköz áll rendelkezésünkre, ebben segítségünkre lehet pár ötlet.

Megbocsátás
Alázat

Közös egymásra szánt idő, közös beszélgetések, vágyakozások
Dicsérő szavak
Közös ima és a böjt
Lemondások
Sok közös örömforrás megtalálása

Ha hűek maradunk a jó Istenhez, házastársunkkal meg fogjuk kapni a legnagyobb ajándékot, az üdvösség kegyelmét.

Sopronban minden évben tartunk családjünnepet „Veledszéplakon”, ahol minden alkalommal megújíthatjuk házasságkötési fogadalmunkat, hűségünket ez imával:

„atyánk, te egymásnak szántál minket. Most újra egymásnak ajándékozunk magunkat. Semmi el nem szakíthat egymástól minket.”

Ló az erkélyen

(Osztrák filmdráma 2012)

Nálunk lassan álommá válik, hogy a család együtt nézzen filmet, mivel 1–15 évesig mindenféle korú és nemű gyerek megtalálható a családjában.

Ha véletlenül rábukkanok egy – szerintem – mindenki által nézhető filmre, akkor kamaszaim egy „Ne már!!!” felkiáltással megvétőzzák ajánlatomat.

Majdnem így jártam ezzel a filmmel is, de mivel nem kaptak más választási lehetőséget: „Vagy ezt, vagy semmit...” – megnézték 13 és 11 éveseim is a „hatkarikást”. „Nem is volt rossz!” – hangzott el az elképesztő dicséret a film után. A hatéves másnap is megnézte, és gyanítom, hogy nem utoljára...

A film egy ló és egy kisfiú barátságáról szól. Mindketten különlegesenek: a fiú Asperger-szindrómás, a ló pedig egy kis lakásban lakik. Nehéz barátokra lelniük, és még nehezebb megtartani őket, főleg, hogy ők is kicsit „furcsák”. Mégis hűséggel, kitartással, leleményességgel és nem kevés humorérzékkel legyőzik önmagukat, a társadalmi előítéleteket, sőt a bűnözőket is!

Magyar egységkereszt az Összentélyben

A mikor évekkel ezelőtt kint jártam Schönstattban és az Összentélyben imádkozhattam (ahol 1914. okt. 18-án Kentenich atya szeretetszövetséget kötött a Szűzanyával és megszületett Schönstatt), feltűnt, hogy a hajszálpontos hasonlóságokon túl vannak sajátosságok, eltérések a kápolna berendezésében. Az Összentélyben bizonyos rend szerint váltogatva más-más kereszt, egységkereszt áll a szentségtartó szekrényen. Akkor szöveget ütött a fejemben, milyen szép lenne, ha az Ozsvári Csaba által készített egyedi és gyönyörű magyar egységkereszt is gazdagíthatná az Összentélybe zárandokoló nemzetközi schönstattiakat.

Évek múlva a közösségünk együtt zárandokolt Schönstattba. A közösség egyik házaspárja nagylelkűen felajánlotta a tulajdonában levő, Csaba által készített egységkeresztet, hogy ajándékozzuk a Magyar Schönstatt Család nevében az Összentélynek.

A kereszt egy éven át vándorolt a közösségünkben családról családra. Minden háziszentélyben időzött egy-két hetet. Imádkozhattunk előtte közösségünk egységéért, amelyért komolyan meg kellett küzdenünk az elmúlt években.

Az egységkereszt elsősorban Jézus és a Szűzanya szoros szeretet közösségét tárja elénk. Az MTA kegykép az örömben, az egységkereszt a szenvedésben és az Atyának való önátadásban való egységüket mutatja meg. Ebbe a szeretetközösségbe

csatlakozhatunk be a szeretetszövetség által. A Szűzanya alakja az egyházat is jelképezi. Megjelenítve láthatjuk Krisztus és az ő szeretett egyházának egységét.

A magyar egységkereszt jelképezte számunkra az egységet alkotójával, Ozsvári Csabával is, és másik két társunkkal (Zajkás Péterrel és Megyimórecz Istvánval), akik már a Jóistennél vannak.

A kereszt átadása jelképezte számunkra, hogy a nagy nemzetközi Schönstatt közösség befogadta és a szíve közepébe zárta a Magyar Schönstatt Családot.

Pater Antonio, az Összentély plébánosa vette át az ajándékot. „A Szűzanya nagyon örül ennek az ajándéknak. A Szűzanya az olyan ajándékokat szereti, amelyek mögött élet van, történet van. A magyar egységkereszt pedig ilyen” – mondta.

Véletlenül Pater Juan Pablo Catioggo, Schönstatt generálisa is jelen volt az eseményen. Éppen találkozót beszélt meg valakivel az Összentélynél, és az illető késett. Így ő is jelen volt a bensőséges és történelmi pillanatnál, amikor a magyar egységkereszt az Összentély szívében elfoglalta helyét.

Csabai Andrisku gyönyörű dobozt készített a kereszt számára. A dobozon minden fontos információ fel van tüntetve, így amikor a sekrestyében tárolják, akkor is láthatják, honnan van és ki készítette ezt a csodaszép keresztet, amelyen a fájdalom és a dicsőség egyaránt jelen van.

Schönstattban sok jelképet használunk. A személyek is Isten eszközei, követői az életünkben, és a tárgyak is szimbólumokká válnak, ha üzenetet hordoznak. Az egységkereszt, és ezen belül is a magyar egységkereszt is sok

fontos fájdalmas és a túlvilág dicsőségét elővételező üzenetet hordoz.

Az Ozsvári-féle egységkereszt kerámiából készített másolata 2500 Ft-ért, a bronz 14 000 Ft-ért kapható Óbudaváron a könyvesboltban.

A mi égi édesanyánk az Élet Királynője

Koronázó zsinat 2016. június 25–26.

Az előkészület három évvel ezelőtt kezdődött. A koronát (Kovács Erzsébet és Zoltán Győző ötvösművészek munkáját), amivel a Szűzanyát szeretnénk mi, magyarok megkoronázni, egymásnak adták át, s néhány napig lakásukban őrizték a fogadására jelentkező családok, fiatalok. Mindezt azért tették, hogy imádkozva felfedezzék, minek a királynőjévé szeretnék koronázni Máriát.

A következő lépés az volt, hogy több házaspárral és Gertrúd-Mária nővérrel együtt kerestük, milyen titulussal szeretné a Magyar Schönstatt Család megkoronázni a Szűzanyát.

A bemutatkozás és élménybeszámoló után meghallgattuk a nővér előadását. Az előadásból megérintett az a jelenet, ahogy Kentenich atya halkán köszöntötte a Szűzanyát a lágerben az órákon át tartó büntetés-állás közben: „Anyám, köszöntelek, Te is köszönts engem!” Milyen jó lenne eltanulni Kentenich atyától, hogy minden helyzetben odaforduljak Máriához! Az előadás után kiscsoportokban kerestük, mi mozgat minket, mire vágyunk, milyen titulust adnánk a Szűzanyának. Még csak lassan körvonalazódott, de már kezdett szépen láthatóvá válni, hogy mi

Magyar Schönstatt Család az óbudavári szentélyben lévő MTA-kegykép megkoronázására készül. Szeretnénk látható jelét adni annak, hogy a Szűzanya oldalán, az ő segítségével, örömeinket, bánatunkat, sikereinket, kudarcainkat, gyengeségeinket a lábához téve, az Ő vezetésével akarunk a Jóisten nekünk szánt útján járni. Szeretnénk újra élővé tenni és megerősíteni a kapcsolatunkat Máriával. Elhatározásunk komolyságát akarjuk kifejezni azaz, hogy összegyűlünk a szentélyben és ünnepélyesen, számos tanú jelenlétében királynői koronát helyezünk a Szűzanya kegyképére.

foglalkoztatja a családokat: gyermekeink, apostoli élet, biztonság, útkeresés, tisztánlátás és nagylelkűség igénye, jó stratégia megtalálása, egység a házastársunkkal, magyarságunk, európai létünk...

Nem akartunk sietni, és arra vágytunk, hogy követni tudjuk a Jóisten vezetését, ezért a kápolnában, elcsendeséssel, imával folytattuk munkánkat.

Több résztvevő házaspár szombaton este haza készülődött, így felgyorsultak az események, és már este a végcélra, a Szűzanya titulusának a megtalálására összpontosítottunk. Hamarosan az „élet”-et megelőzve a „szív” került előtérbe, s úgy tűnt, hogy szinte már meg is kaptuk a keresett titulust – Szívünk Királynője –, amikor egyikünk felidézte, Tilmann atya többször figyelmeztetett minket, hogy szívünk nem műszer, ingtag irányjelző, s ha jó úton akarunk járni, a nehezebb utat kell választanunk, ezért az életet kell figyelni. Érvek, ellenérvek után szavazásra került sor: szív vagy élet teljesíti be leginkább azt, amire a magyarok vágnak. Első körben nem sikerült döntenünk, 11-11 lett a szavazás eredménye. (A nővér finoman a háttérből irányított minket, nem vett részt a döntésben.) Újabb érvelések, feszültséggel áthatott vitakör után újabb szavazás következett. Este tíz óra után, hatalmas dörgések, villámlások közepette — óriási vihar tört ki azokban a percekben — immár győztesen került ki az Élet Királynője megszólítás.

Akkor este nem voltunk teljesen nyugodtak. Még azok sem, akik az „élet” mellett érveltek. Vajon jól döntöttünk? Valóban választ ad az Élet Királynője mindarra a sokféle kérdésre, ami a családokat foglalkoztatja?

Másnap – a nővér kérésére – mindannyian elmondtuk, milyen érzések, gondolatok jelentek meg bennünk a döntést követően. A legtöbben kezdeti nyugtalanság, bizonytalanság után meglepő módon megnyugvásról és bizonyosságról számoltunk be. Bízunk abban, hogy a Szentlélek vezetésével – ahogyan a többi zsinaton is – jutottunk az Élet Királynőjéhez. S valóban, mi is tartalmazhatna többet, mint maga az élet? Tilmann atya mindig arra tanított minket, hogy az életet figyeljük, akkor fogjuk meglátni az összefüggéseket, megtalálni a helyes utat.

Azóta is ízelem: Élet Királynője... Az élet minden pillanatban más – töprengök. Napokon át próbálok alkalmazni, keresem életem különböző pontjain a kapcsolatot az Élet Királynőjével. Amikor az egész napom minden perce be van osztva, és úgy érzem, képtelen vagyok a gyerekeknél, a konyhában, a kertben, a munkahelyen, az idős édesanyámnál helyt állni, akkor azt mondom: „Helytállás Királynője, köszöntelek, köszönts Te is engem!” Amikor szomorúságot látok felnőtt gyermekem szemében, ami jobban fáj, mint saját bánatom, és átélem tehetetlenségemet, akkor azt mondom: „Boldogság Királynője köszöntelek, köszönts Te is gyermekemet!” Amikor férjemmel nem értjük egymást, állandóan összeveszünk, csalódottság lesz úrrá rajtam, és úgy érzem, szakadék választ el minket egymástól, akkor arra gondolok: „Szívünk Győzelmes Királynője, köszöntelek, köszönts Te is engem!”

Így ízelem, próbálgatva közelítem az Élet Királynőjét, és kérem, hogy ő is jöjjön közel hozzám.

Megint ősz – erdőn, mezőn, iskolában

Kezdődik az iskola, törhetjük a fejünket, mit egyen a gyerek az uzsonnaszünetben, de akár felnőtt családtag is igényt tarthat tápláló „hazaira” napközben. De ha – kihasználva a jó időt – kirándulni megyünk, akkor sem árt néhány éhségcsökkentő falat a hátizsákba.

Akkor járunk jól egészségileg és anyagilag is, ha magunk készítjük össze a csomagokat gyermekünk/férjünk igényének megfelelően. Szempontjaink: legyen egészséges, könnyen elkészíthető, könnyen csomagolható és fogyasztható, hűtő nélkül is eltartható.

Először mindenkinek a **szendvics** jut eszébe, ami nem véletlen, hiszen általában az a legegyszerűbb, de a párizsis fészemle ma már csak nosztalgia lehet.

Mi kell a jó szendvicshez? Mik a szempontok? Megfelelő **pékáru**, igénynek megfelelően, friss, teljes kiőrlésű, szénhidrátszegény stb. Megfelelő **alapanyag**, ami a jelleget is adja: pl. hús, hal, krém, sajt, pástétom stb. Valamilyen **zöld**, idény szerint pl. rukkola, saláta, uborka stb., lehetőleg az alapanyaggal harmonizálva. **Sajt és kencék**, hogy még finomabb legyen: pl. majonéz, fűszervaj, joghurtos krém stb.

De ha már unalmas a szendvics, vagy csak egy kis változatosság esne jól, néhány ötlet segíthet:

SÓS ÉS ÉDES MUFFINOK

Nagyon praktikus tízóráira, mivel a nem kifejezetten zöldbarát gyermekek

étrendjébe így észrevétlenül csempészhetünk értékes tápanyagokat: zöldségeket, gyümölcsöket, magvakat, gabonákat (zab, tönköly, teljes kiőrlésű liszt stb.). A muffinhoz hasonló elven készülnek a zöldség- és gyümölcskenyerek is, ezekkel is érdemes kísérletezni. Kíélhetjük kreativitásunkat, az összetevőket arányosan változtatva gyakorlatilag bármit hozzáadhatunk az alap tésztához (pl. kukoricás-áfonyás muffin, zöldséges muffin, diós-lilahagymás stb., banánkenyér).

Muffin alaprecept 12 darabhoz: 10 dkg puha margarin vagy vaj, 13 dkg cukor, 1 csomag vaníliás cukor, 2 egész tojás, 20 dkg finomliszt, ½ csomag sütőpor, 1 dl tej, só.

SÓS ÉS ÉDES KEKSZEK

A kekszek, pogácsák esetében is érdemes arra törekedni, hogy minél inkább teljes értékű legyen, tartalmazzon magvakat, értékes, hidegen sajtolt olajakat, teljes kiőrlésű lisztből készüljön. Ha sós, csomagolhatunk mellé pl. szeletelt répát, uborkát, natúr joghurtot. Az édes kekszek esetében a cukrot helyettesíthet-

jük mézzel, illetve egy trükk: ha reszelt almát vagy banánt teszünk a tésztához, nincs szükség olyan sok cukorra/mézre az édesítéshez. Az édes kekszeket készíthetjük sósan is: ekkor reszelt zöldséget (pl. répa, sütőtök) is tehetünk a tésztába.

Alaprecept: 3 egység liszt, 2 egység vaj, 1 egység cukor, csipetnyi só.

MÜZLISZELETEK

Házilag kevesebb cukrot és zsírt tartalmaznak, mint a bolti változatok.

Alaprecept: 1 reszelt alma, 1 összetört banán, 1 evőkanál méz, 1 ek zsiradék, 10 dkg zabpehely, 5 dkg búza, mazsola, aszalt gyümölcsök, mogyoró, napraforgómag, stb., ízlés szerint.

LEVELES TÉSztÁBÓL

készült változatok, lepények is jó szolgálatot tesznek, változatos töltelékkel (májás, sajtos, virslis, zöldséges stb.), két kocka arccal összeborítva és befóliázva túléli a viszontagságokat, és egy kis mellécsomagolt paprika-paradicsommal teljesen jó tízórai lesz belőle.

A tízórai mellé **innivaló** sem árt, és ebben is lehet egy kis változatosság: a gyümölcsle, szörp, kakaó mellett helyet kaphat az idénygyümölcsökből vízzel, botmixer segítségével előállított „smoothy”. Banán, eper, málna, sárgadinnye stb. adhatja az alapanyagát egy picit citromlével. De lehet tenni bele még egy kis búzacsírt vagy fűszerezni pl. a banánt, almát fahéjjal.

Ha pedig a fárasztó iskolai/munkahét után a természetben keresünk felüdülést, irány kirándulni! Egy olvasónk javaslata: „Őszi kirándulásra mindig vigyünk 1-2 zacskót, mert mindig akad valami

kincs, amihez jó lesz. Olló is jól jön a hátizsákban. Már két marék csipkebogyóból csodálatos nyers ivólevet tudunk készíteni: 1-2 marék jó puha csipkebogyóhoz 1 l vizet öntünk és összeturmixoljuk, majd átszűrjük. Mézzel ízesítjük, ha szükséges. Nagyon finom! A szűrőn fennakadt pépből 1-2 bögre csipketea készíthető.

Csipkelekvár egyszerűen: ehhez sok bogyót kell szedni, de nem kell megpucolni!!! A csipkebogyót annyi vízzel, amennyi ellepi, jó puhára főzzük. Botmixerrel kicsit besegítünk, aztán átpasszírozzuk. Ez a művelet robotgéppel könnyen megoldható. Na jó, nem árt még egyszer szűrőn átsurgatni a pépet, hogy a szőröcskéktől megszabaduljunk. Az így nyert masszából készíthetünk lekvárt zselésítővel vagy anélkül, kb. 40 dkg cukorral kilonként, jól kiforralva és bele az üvegekbe. Szárazdunszt vagy fejre fordítás, kinek mi jön be. A kikapasszírozott maradékot még egyszer fel lehet önteni vízzel, és szörpöt vagy teát készíteni belőle. Erdélyben ősszel, télen a piacokon lehet kapni csipkebogyó pépet, érdemes hozni, ha valaki arra vetődik.”

A kiránduláshoz a fentiekből is készíthetünk össze harapnivalót, egy jó kis piknikkosár összeállítása és magunkkal cipelése plusz érdekességet is vihet a kiruccanásba.

Ha pedig ilyet teszünk, akkor nem hiányozhat egy jó fajta bor sem a kosárból!

Az **Egri Csillag Grand Superior 2013.** (Thummerer pincészet) jó döntés lehet, mert nagy testű, gazdag zamatú bor. Tapasztaltuk, hogy kellően megvidámítja és kiegészíti az amúgy is remeknek ígérkező délutánt.

Van boruk

Hálatalelt szívvel mondunk köszönetet:

- ❖ Csermák Péter pappá szenteléséért
- ❖ az Óbudaváron töltött idő ajándékaiért, a nyári hetekért
- ❖ a „kihelyezett” nyári hetek ajándékaiért
- ❖ házastársunkért, gyermekeinkért, unokáinkért, szüleinkért
- ❖ a szentmisékért, a szentségimádás lehetőségéért
- ❖ a nyár során kapott kegyelmekért, ajándékokért
- ❖ a jó Isten gondoskodó szeretetéért, a jó termésért, gyümölcsért, zöldségért, ami kertjeinkben termett
- ❖ a teremtett világ csodáiért, hogy megcsodálhattuk Őt a virágokban, a bogarakban, a fáknban
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ a Családakadémia alapítása óta eltelt 20 éves idő kegyelmeiért, a Családakadémia szolgálatában dolgozó házaspárokért, a végzett házaspárok által kapott kegyelmekért
- ❖ a soproni régióban az erdei szentélyek kihelyezésének kegyelmeiért
- ❖ hogy dolgozik mozgalmunkban a Szűzanya.

Van/Nincs boruk!

Nincs boruk

Kérjük égi Édesanyánkat, járjon közben:

- ❖ a Szentlélek vezetéséért, ajándékaiért az új tanévben
- ❖ az iskolaév sikeréért
- ❖ áldásért, türelemért, bölcsességért a pedagógusok számára
- ❖ a betegekért, beteg családtagjainkért, az őket ápoló családtagokért, orvosokért, egészségügyi dolgozókért
- ❖ Mester Ilka gyógyulásáért
- ❖ a fiatalokért, hogy keressék, és megtalálják az igazságot, és a békét
- ❖ a békéért a szívekben, az emberek között, a világban
- ❖ hogy fiataljaink találjanak helyet Budapesten
- ❖ a papokért, diakónusokért, szerzetesekért
- ❖ a szülőkért, a házaspárok egységéért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradó házastársakat és gyermekeiket
- ❖ Gertrúd-Mária nővér egészségéért, áldozatos munkájáért
- ❖ hogy megkapjuk a megkülönböztetett kegyelmét és mindig Isten útján járjunk
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ a Családakadémia alapításának 20 éves jubileumi ünnepségéhez a Jóisten áldásáért, a Családakadémiát szolgáló házaspárok lelkesedésének megújulásáért, hogy a küldetésüket a Szentlélek vezetésének segítségével teljesíthessék
- ❖ nemzetünk megújulásáért, hazánkért, a békéért, hogy egyre többen találjanak rá Isten irgalmas szeretetére.

Gyerekszám

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszám)

Anya:

– Nikikém, kérlek, menj és mosd meg az arcod a fürdőszobában.

Niki (hároméves) megfordul, elindul a fürdő felé és közben:

– Mikor hagysz már élni?!

Ötéves unokám rajzolt. Apukája a szép egyenes vonalak láttán megkérdezte:

– Ezt kézzel rajzoltad?

Mire a kicsi:

– Nem, apa, ceruzával!

Lányoméknak nincs autójuk, így hétvégenként kölcsönadjuk a mienket. Mikor apa fürdeti este a kicsiket, a lányom elszalad a kocsijáért. Indulás előtt beköszönt a gyerekeknek, mire a négyéves:

– Anya hová mész?

– A mamához! – mondja a lányom.

Erre a kicsi:

– A kényeztetős mamához?

Kilencéves Évike és az egyéves Jancsi megfürdenek.

Évi: – Anya, neked mitől van olyan sok ősz hajszálad?

Én: – Tudod kislányom, ahányszor rosszak vagytok, akkor mindig megöszül egy szál hajam.

Hosszas gondolkodás után Évikém:

– Anya, a mamának is ősz a haja.

Hallod, te sem lehattél valami jó gyerek!

4,5 éves játszik a Papával. Papa feladata, hogy kitalálja, mire gondol a legénykém.

Kérdés: – Mi az? Egy nagy szeme van, két feje, nagy zöld teste és a Holdon él.

Papa:

– HmMMM. Szabad a gazda!

Mire Ő:

– Dehogy Papa, annak csak egy feje van!

Hétéves nézegeti magát a tükörben. Kis idő múlva megszólal:

– Úristen! Anya, hogy én mennyire hasonlítok MAGAMRA!!!

Múlt héten vásár volt az oviban, egyik kis ovisom pedig elmesélte, hogy müzlit vett neki az apukája az árulkodós bácsitól.

Marci (ötéves) egy nap hangosan azt mondja: – Én nem leszek apuka!

– Miért nem akarsz apuka lenni? – kérdezem.

Erre ő: – Hát kinek legyenek, ha már mindenkinek van?!

Négyéves fiam sokszor puszilgatja a kezem. Ma megkérdeztem tőle:

–Miért puszilgatod mindig Anya kezét?

Erre ezt felelte:

– Mert azzal csinálsz nekem mindent!

Óbudavári hírek

A Lánymozgalom egy éve

Egymillió forint támogatást nyertünk az NEA egyedi támogatási forrásából.

Két zarándokcsoport járt nálunk nyár elején, az egyik csoport a Házaspárok útját járta végig, a másik egy teljes hétvégét töltött nálunk.

A júniusi önkéntes munkanapon kevesen voltunk, de sokat végeztünk a kerti munkákból.

2016. június 25–26-án megrendezésre került a koronázó zsinat.

2016. július 10-én volt az Óbudavári Schönstatt Központban Csermák Péter újmiséje. Ezen az ünnepen 570 regisztrált résztvevő volt jelen. Szentmise alatti perselyadomány 128 500 Ft volt.

Csermák Péter papszentelése és újmiséje alkalmából a kápolna ólomüveg ablakainak elkészítésére befolyt adományokból 1 024 000 Ft gyűlt össze.

A nyári időszakban 11 családnapos hetet tartottunk, 156 család részvételével.

A 2015. évi 1% felajánlásokból 868 477 Ft folyt be az egyesülethez.

Szeptember végén minden idők legnépesebb Ifjúsági Találkozóját tartották a fiatalok a központban. 136 résztvevő volt jelen. A szervezők és a résztvevők is minden dicsőretet megérdemelnek a dolgozóink szerint a rend és a szervezettség miatt.

Gólyahír

Nagy örömmel adjuk hírül, hogy szerdán hajnalban megszületett negyedik unokánk, Varga István és Varga Veronika első gyermeke SÁRA MÓNIKA. Mindnyájan nagyon boldogok vagyunk, Veró meg kicsit még fáradt...

Szeretettel: Erika és Karcsi

A Lánymozgalom 2015/16-os éve igen tevékenyen, sok feladattal, nehézséggel, kegyelemmel, fejlődéssel, törekvéssel telt, ami által növekedtünk.

2015. október 3-án tartottuk az éves Zsinatunkat. Itt már az új vezetőink, Gamper Alice, Edöcsény Csenge és Orozsi Juli koordinálták a hétvége eseményeit, ahol a „Bátran küzdj a szívedért!” jelmondatot választottuk vezérfonalnak az előttünk álló évre. Igen szép, eredményes, a Szűzanya oltalma alatt álló programokon vehettünk részt. A folyamatos projektek mellett, mint a Portréning vezetőképző 2. évfolyama, a Szívlelő és a régebbi lánycsoportok mellett több új program beindításával kezdődött az év, ilyenek például egy új egyetemista lánycsoport és a 18-i Szeretetszövetség ünnepek. Majd pedig megtartottuk a második Női Hivatás Napunkat február első hétvégéjén, ahol az anyai és a

női hivatásokról beszélgettünk a Rábai házaspárral, Gertrúd-Mária és Klára-Mária nővérekkel. Ezt egy április eleji táborvezetői gyűlés követte, majd egy szuper nagy Lány Hétvége Óbudaváron a Soós házaspárral. A nyár kezdetén az 5 lánytábor szervezése mellett – a Jóisten segítségével – a papszentelésből és – Schumicky Maris által – a krakkói IVT-ből is ki tudtuk venni a részünket. A nyáron még egy igazán nagy esemény történt. A Portréning résztvevői Schönstattban töltöttek egy hetet, ahol Kentenich atya személye és Schönstatt jelenléte az életükben nagyon elmélyült, valamint többen megkötötték, megújították vagy elmélyítették a Szeretetszövetségüket.

2016. szeptember 17-én megtartottuk a Tábor- és Évértékelő napunkat. A táborvezetők beszámolóját büszkén, a Szűzanya iránt hálatelt és ujjongó szív-

vel hallgattuk. Az elmúlt évben tehát számos alkalommal kértük a Szűzanya segítségét és áldását az eseményeinkre, szervezésükre és a résztvevőikre.

Mozgalmunk mély vágya, hogy a komoly elköteleződés, a lelkes munka és a vidám együttlét jellemezze, mely sok alkalommal beigazolódott az irgalmasság

évében, amelyben rengeteget tanultunk egymástól, a Szentatyától és Schönstattól.

Örülünk, hogy a Fiúmozgalommal is egyre több ügyben osztozunk (például a Közösségi Hely keresése is szép példája az Ifúság együttműködésének), és hogy a Családmozgalom támogatására is mindig számíthatunk.

Vezetőváltás a Fiúmozgalomban

Szeptember 11-én tartotta a Fiúmozgalom a vezetőségválasztó megbeszélését, amelyen Abai Kristófot választottuk a mozgalom vezetőjének az előttünk álló évre. A nap folyamán értékeltük az előző évünket, majd a következő évünk eseményeiről, feladatairól beszélgettünk.

Az iVértező schönstatti útja

Másfél éves vértézőnk lezárásaként a szokásoknak megfelelően a mi évfolyamunk is Schönstattba utazott. De tettünk egy kétnapos megállót Münchenben is először. Az első este a megérkezés és a mise után nagyon finom, hangulatos grillpartival leptek meg minket. Több leendő és felszentelt Schönstatt-atyát, valamint az induló Lebensschule néhány tagját is megismertük, majd az utazás fáradalmait a szálláson fizikailag is kipihentük. Másnap átutaztunk Dachaubá, Stefan atya vezetésével megismertük a Nemzetközi Schönstatt Mozgalom születésének a he-

lyét, hogy a pozitív aspektust emeljem ki, az egyébként mindannyiunkra nagy hatást gyakorló koncentrációs táborból. Nagyon érdekes volt a tábor működésének, történetének, borzalmainak megismerése után azt is közösen végiggondolni, hogy a hely szellemével gyökeresen ellentétes Mozgalmunk milyen természetesen mutatta az irányt a borzalmak közepette is, hogy milyen oázist tudott teremteni az emberi ideológiák legszörnyűbb sivatagában is. Visszatérve Münchenbe, a város közepén álltunk meg, miután szerencsésen még a kisbusz is becsúszott az elég

alacsony maximális magasságot megengedő mélygarázsba. A belvárost bejárva az Angolkertbe érkeztünk, és egy részén át is bandukoltunk, miközben az elnyúló árnyékok a nap végét, a korgó gyomrok pedig az éhségünket jelezték. Nem is vártunk sokáig, átengedtük magunkat a bajor konyha gyönyörűségeinek. A harmadik nap reggelén Stefan atyával ünnepeltünk szentmisét, majd elindultunk a dugókkal tarkított utunkra, mely Vallendarba vezetett minket, de megállót tettünk Göttke atyánál, aki spagettivel vendéglát meg minket, majd exkluzív túrára invitált minket az éppen restauráláson áteső templomába. Egész későn érkeztünk úti célunkhoz, de végül meglettük a szállásunkat, amire éppen ráfért egy nagytakarítás, úgyhogy ez lett az este programja. Az első schönstatti napunkon visszatekintettünk az elmúlt másfél évre, és kiértékeltek azt, este pedig a Sion-hegyen piknikeztünk, azután az egymás között játszott focimeccsben kimoztuk

magunkat. A szokásos napi kilenc órai áldást aznap magyar Schönstatt-anya adta, és még újmisés áldást is lehetett kapni. Egy újabb nap következett, melyen Kantenich atya nyomait kerestük a környéken. Szerencsére Péter atya pontosan tudta, mit keressünk, így végignézhattuk alapítónk ténykedését a kezdetektől haláláig, és közben a helyismeretünk is nagyot gyarapodott. Gertrúd-Mária nővér vendégszeretetét is megtapasztalhattuk, amikor a Kaffee und Kuchennel várt minket a délután folyamán. Az utolsó nap a mestermunkáinkról és a szeretetszövetségről szólt, melyet az Összentély falai között kötöttünk vagy újtottuk meg, majd az ünnepi záró vacsorával zártuk az ünnepeket. Ezután már csak a csomagolás és a hazaút következett. Az egész úton meglátszott, hogy milyen jó csapatot sikerült kialakítanunk az együtt töltött időben, talán ez az, ami leginkább felejthetlenné tette ezt a hetet, az iVértező schönstatti útját.

Edzésprogram

Egy fiatal gondolatai I/IV.

Nyár. 2016. TV. Sör. Popcorn. Barátok. Szurkolás. Döglődés. Ismerős? Nekem ennyit jelentett az idei Olimpia. Volt, hogy teljesen kimerültem ebben a nehéz tevékenységben. Ülni, nézni, szurkolni olyan sportolóknak, akik fáradhatatlanul, egész életükben erre készültek. Olyan embereknek, akik minden területen összeszedettek – testben, lélekben, szellemben –, amíg én a világ legszét-szórtabb szerzete vagyok. Az előttük felállított és legyőzött akadályok, a teljesített távok, a fizikai és szellemi sebek feletti győzelmük mind felbátorítottak és motiválóan hatottak rám.

Nekem is vannak nehézségeim, melyeken felül kell kerekednem, határok, melyeket feszegetnem kell, akadálypályák, melyeken át kell küzdenem magam. Ehhez segítségre van szükségem. Ha meghívom a Jóistent személyi edzőmnek, Ő nem mond nemet! Bátorító lökést ad, mellyel az előttem álló

pályát végigfuthatom, harcaimat meg harcolhatom.

Eljött az idő, hogy átadjuk magunkat az Atyának, átadjuk magunkat, hogy dolgozhasson rajtunk és velünk. Ahogy egy jó edzés után a fejleszteni kívánt és használt izmaink fájnak a munkától, úgy a Jóisten is mozgatni akar minket; rendre, fegyelemre tanítani és erősíteni a bensőnket, ott, ahol a legnagyobb szükségünk van rá.

Engedjétek meg, hogy az első lépéseket egy kis edzéstervvel segítsem: először is öltök magunkra a sportszerelésünket, hogy „erő és méltóság legyen a ruhánk, így vidáman nézzünk a holnap elé”. (Péld 31,25) Így meg is van az alaphangulat. ☺ Majd pedig teljesen „vessük alá magunkat Istennek, szálljunk szembe a sáttal, és az elfut előlünk” (Jak 4,7), hogy már az elején le legyen tisztázva, hogy melyik félnek fogjuk az aranyérmét nyerni. Azt tudjátok, hogy a „pályán

küzdők mind futnak ugyan, de a díjat csak egy nyeri el? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek! A versenyzők valamennyien önmegtartóztató életet élnek, minden tekintetben. Ők hervadó koszorúért, mi pedig hervadhatatlanért. Én is futok, de nem céltalanul.” (1Kor 9,24–26) A gyakorlás az egyik legjobb bemelegítő gyakorlat, ahol figyelniük kell karjaink és lábaink összhangjára. Ennek értelmében tudatosan lépkedjünk előre, az Úr felé, hogy a szívünk élettel tele, Őt dicsérve dobogjon.

Az izmaink tehát készen vannak, hogy erősödjenek, növekedjenek. Ehhez a súlyokat kell elővennünk, többet, mint amit szerintünk fel tudunk emelni. Ne felejtjük el, az Edző ismer minket, nem adna olyan nehézségeket, melyek alatt ne növekedhetnénk. „Ezért erősítsétek meg a lankadt kezeket és a megroggyant térdeket. Most minden inkább szomorúságot okoz, mintsem örömet szerez, később azonban a megigazulás békés gyümölcsét termi annak, aki elviseli.” (Zsid 12,11) Tehát hittel és bizalommal viseljük el a pillanatnyi nehézségeket,

mert „gyümölcsötök a megszentelődés, célotok az örök élet”. (Róm 6,22) „Tehát akár esztek, akár isztok vagy bármi más tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére.” (1Kor 10,31)

Ne felejtünk el nyújtani az edzés végén, mert „íme eljövök, hogy összegyűjtsék minden népet és nyelvet. Eljönnek majd és meglátják dicsőségemet”. (Iz 66,18) Nyújtsuk ki kezeinket, hogy elérjünk másokat is. Szólítsuk meg őket, hogy aztán velük láthassuk meg a Dicsőséget, hogy velük osztozhassunk az arany medálon, mint Isten gyermekei és Krisztus társörökösei.

Nekem ez bevált. A Szentírás-olvasás, ez a tudatos lélekerősítés olyan, mint egy tréning. Minden nap erősebb és erősebb vagyok. Van, amikor itt-ott kicsit megakadok, van, hogy izom/lélek/lázam van, de ez velejár.

Te készen vagy a változásra, a változtatásra, a megszokott rutin felfrissítésére? Eddzünk hát együtt! Kapcsolódjunk össze egy imaláncban! Imádkozunk egymásért, mindazokért, akik a menyeyi Olimpiai Faluba vágynak!

„Nagy különbség van a részvétlen némaság és az együtt érző meghallgatás között. A modern ember egyik legnagyobb keserve, hogy nincs hol, nincs kinek a batyuját kitergetni. Ezért olyan keresettek a pszichiáterek, akik türelmes, fizetett szak-meghallgatók, s olykor nem is tesznek mást, csak hagyják, hogy a páciens alaposan kibeszélje magát, s már ezzel is gyógyítanak. Holott egymás orvosai lehetnének – egy kis szeretettel, empátiával, valódi és nem színlelt érdeklődéssel embertársunk személye iránt. Megérinteni a remegő kezét, elmélyedni a repdeső tekintetben, azt sugallni: „Most te, egyedül te vagy a fontos”, s lenyugtatni a zaklatott lelket, azáltal, hogy osztozunk vele... Örömben együtt lenni? Az se könnyű, irigység nélkül együtt nevetni, akkor is, ha nekünk magunknak éppen kevés okunk van a derűre...”

Jókai Anna

Hűnek maradni

Kedves olvasó! Az alábbiakban egy 22 éves fiatal szemével szeretném ismertetni, hogy mik azok a dolgok, amikhez érdemes, illetve kötelességünk is hűnek maradnunk.

Az első és legfontosabb a Teremtő, vagyis a Jóisten iránti hűség, aki igent mondott ránk, s akinek az életünket köszönhetjük. Hozzá már csak azért is hűnek kell lennünk, mert Ő is életünk végéig kitart mellettünk, még akkor is, ha nem mindig érdemeljük meg... Hasonlóan fontos a hitünk mellett való kitartás, főleg manapság, amikor egyáltalán nem divat vallásosnak lenni, sőt az egész európai kereszténységet veszély fenyegeti.

A következő nagyon fontos dolog, amely iránt hűséggel tartozunk: a haza. Ez különösen is égető kérdés manapság, főleg a fiatalok körében, hiszen sokan gondolják úgy, hogy külföldön könnyebb és jobb az élet, pedig ez nem min-

dig van így. Hiszem azt, hogy nem véletlenül letünk Magyarországra teremtve. Itt van dolgunk, az itteni élet jobbá tételén kell fáradoznunk. Számtalan dolog van, amely kompenzálni tudja a jobb fizetést (pl. szereteteink, nyelvünk, kultúránk, gasztronómia). El kéne kezdeni lejjebb adni az igényeinket, hiszen itthon sem lehetetlen megélni, és ha valaki ügyes

és kitartó, itt is adott minden lehetőség arra, hogy teljes és boldog életet éljen, és még nélkülöznie se kelljen.

Ehhez szorosan hozzátartozik, hogy ismerjük meg és ápoljuk is magyar kultúránkat, mely igen sokszínű. Sajnos azt veszem észre, hogy a mai fiatalok többsége igen keveset tud a magyar irodalomról, történelemről, de még a zenéről, filmekről is. Ezért arra biztatok mindenkit, hogy ne féljen megismerkedni a magyar kultúrával, legyen az tánc, népzene, vagy bármi más. S ha megismeri, nagyobb valószínűséggel fogja megszeretni, és lesz valami, amihez kötődni tud, s talán kisebb eséllyel fogja elhagyni hazánkat.

A családhoz való hűség is rendkívül fontos: fiatalabb korban a szülőkhöz, testvérekhez fűződő kapcsolatot, később pedig a házastárshoz és gyermekekhez fűződő viszonyt kell napról napra ápolnunk. Szüleinkről, testvéreinkről természetesen a „kirepülés” után sem szabad

megfeledkeznünk, de akkor már a saját családuknak kell, hogy a középpontba kerüljön. Nem csak a házastársi eskü miatt, amit Isten színe előtt fogadunk meg egymásnak, hanem a közös gyermekek miatt is, akiknek jó példával kell szolgáljunk, és a mi felelősségünk, hogy felnőve mennyire lesznek ragaszkodóak.

Fontosnak tartom még az elveinkhez való hűséget is. Jó, ha vannak dolgok az életünkben, melyek biztos alapot jelen-

tenek, melyekhez mindig vissza lehet térni, s amelyek olykor helyrebillentenek. Így kisebb lesz az esélye annak, hogy helytelen dolgokat kövessünk el, illetve olyanokat, amiket magunktól nem tennénk meg. Kevésbé leszünk befolyásolhatóak, nehezebb lesz minket eltéríteni a jótól.

Hűnek maradni sohasem könnyű, de hosszú távon megéri és általa erősebb jellemmé lehet válni.

Hűség

Vasárnap eléggé rossz szájízzel szálltam fel a vonatra. Fárasztó volt a hét. Pénteken sem jött a lazítás, csak egyre sűrűsödött minden. Jó dolgok, persze, de egy idő után a fáradság mindenféle kellemetlen érzést hoz magával ezzel együtt is az emberben. Legalábbis bennem. Egyre több minden lesz borús. Így én magam is. Meglepődtem a lelkiállapotomon, merthogy egy igazán várt és szép találkozás zárta az otthoni látogatásom. Mégis. Próbáltam engedni az érzést, és picit mögé nézni, a miértjére. Nem kétségszerűen, és tudatosítani, hogy baromira fáradt vagyok, nem csoda, ha nincs világot magamhoz ölelős, szárnyalós kedvem.

Szeretem egyébként ezeket az órákat, mikor újra megérkezhetek magamhoz. Pár órás nyugodt ücsörgés egy vonaton. Tudom, van, aki unja, nem szereti ezeket

az „üres” időket... én igen. Újra utolérem magam. Lehet csak úgy létezni. Nyitott figyelemmel.

Gyönyörű naplementét kaptam az úton ajándékba. Csak úgy. És valahogy rögtön azt éreztem, hogy ez Tőle jön.

Egy kedves gesztus, hogy nézd, veled vagyok. És nekem ott tényleg ezt az élményt adta – úton vagyok, lehet ezt olykor ilyen fáradtan, de nem vagyok egyedül, nincs baj.

Mindez egyszerűen és természetesen, mégis megkérdőjelezhetetlenül ott volt abban a látványban.

Azt élem meg mostanában, lélekmengetően, hogy az Isten hűséges. Nagyon is. Van egy Kentenich atya idézet, amit kihúзва az Atyatelefonból sokáig nem tettem vissza, kifüggesztettem, hogy szem előtt legyen mindig: „Ez így van, hű maradok!”. Számomra ez a mondat Tőle jön. És ez valami hihetetlen biztosságot tud adni. Újra és újra.

A Végtelen Isten elköteleződött mellettem. Velem szeretné járni az utat. Hűséges – akkor is, ha én pont nem érzem a jelenlétét, ha lázadok ellene, ha nem szánok Rá időt, ha húzom a számat... Ha bezárok és teljesen magamba fordulok, Ő akkor is türelmesen és szelíden vár. Nem tolja rám az ajtót, nem büntet – vár. Hűségesen.

A vasárnapi prédikáció az időről és a számunkra fontos dolgokról a Kishercegből jól ismert mondatot jutatta az eszembe: Az idő, amit a rózsádra vesztgettél: az teszi olyan fontossá a rózsádat. Már-már közhelyesen cseng, mégis azt hiszem, hátborzongatóan mély igazságok vannak e mögött.

Mire, kire szánok időt, adok abból, ami annyira drága és megfizethetetlen? Észreveszem, hogy az lesz igazán az enyém, amiben jelen tudok lenni, ami mellett nem csak úgy elrohanok, hanem megállok, ránézek – elidőzőm velem? Döntések. Mindennapi helyzetek. Kapcsolatok.

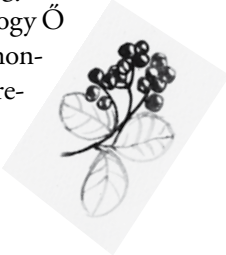
Hétfő reggel nem voltam túl jó hangulatban. Kifejezetten nyomottnak éreztem magam kívül-belül. Kiültem reggelizni, engedve, hogy hasson rám az ébredő madársereg, a napsugarak, hát-ha... valami talán alakult, de nem volt még az igazi. És akkor úgy döntöttem, hogy itt az idő biciklivel munkába menni. Ott aktuálisan igazából nem igazán volt nagy kedvem hozzá, de tudtam, hogy ez egy újabb lépés lehet afelé, hogy jobban induljon a napom. Így is történt.

Ezek a kis lépések számomra valahol az elköteleződést jelentik. Valami választ az Ő hűségére. Azzal, hogy próbálok nyitott lenni, teret adni Neki az életben.

Tanulgatom a saját érzéseimet megélni. Megengedni azt, ami bennem van. És sokszor nehéz itt megtalálnom az egyensúlyt – hogy hogyan lehet az, hogy megélem, jelen vagyok, de közben lépek, csinálom, ha nincs kedvem elsőre, úgy is. Merthogy szép tapasztalásaim vannak arról, hogy ezekből a lépésekből gazdagodom. Egy reggeli futással, mikor még álmos szinte minden porcikám. Vagy egy esti szentmisével, pedig a fárasztó nap után inkább összeesnék otthon és nem csinálnék semmit.

Úton lenni Vele. Időt adni Neki, magamnak, másoknak. Jelen lenni az életben, úgy igazán.

Na, hát ezek nagyon nem egyszerűek. Úgy érzem, kicsi gyerekcipőben járok ezen az ösvényen. Sokszor nem megy. Elfáradok, nincs kedvem, egyedül érzem magam... De annyira jó, hogy Ő megvár. Hűséges. Igent mondott rám. És türelmes szeretettel erre hív engem is.

Kerub. 2004. Ozsvári Csaba rajza, mely a Brüsszeli Nunciatura kápolnájában lévő szentségtartóház oldalán látható domborításhoz készült.

A Frigyládára emlékeztető Szentségtartóház mindkét oldalán egy kerub térdel. Egymás felé fordított arccal – az utolsó ítéletkor eljövő Krisztus kíséretéeként –, szárnyukkal védelmezve az Oltáriszentséget.

Kentenich atya sírfelirata: „Szerette az Egyházat”. Fontosnak tartotta ezt üzeni a jövő számára. Ránk hagyta örökül, hogy nagy szeretettel vegyük védelmünkbe és építsük Krisztus Egyházát ma is.

Péter szentelése

